

ΑΙ ΜΟΥΣΑΙ

ΔΕΚΑΠΕΝΤΗΜΕΡΟΝ ΗΡΙΟΛΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΗΑ

ΤΗΣ ΕΥΓΕΝΕΙ ΣΥΜΠΡΑΞΕΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΛΟΓΙΩΝ

ΔΙΕΤΟΥΝΟΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ

ΛΕΩΝΙΔΟΥ Χ. ΖΩΗ

ΕΤΟΣ Δ'.
1 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

ΑΡΙΘ. 78

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σαπφοῖς· Τὸ αἰματηρέν ἄλισμα· (διήγημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ)—Μίμωνος Μαρτζώκη· Εἰς τὴν σκιάν τοῦ Διον. I. Μάργαρη—Διονυσίου Α. Τρικάρδου· Τῇ προσφίλει μνήμη τοῦ Διον. I. Μάργαρη—Ἄγγέλου Δ. Μωρέττη· Λόγος ἐπικηδειος εἰς Δ. Μάργαρην—Στεφάνου Μαρτζώκη· Εἰς τὸν θάνατον τεῦ ἀγαπητοῦ μου ἀδελφοῦ Δ. I. Μάργαρη· (ποίησις)—Άνδρ. Μαρτζώκη· Οἱ στίχοι σου· (ποίησις)—Κωνστ. Ν. Καιροφύλα· Διονύσιος I. Μάργαρης—Σπυρίδωνος Δ. Κοντόγιωργα· Τῇ ἀσιδίμῳ μνήμῃ τοῦ πολυχλαύστου Διονυσίου I. Μάργαρη—Γεωργ. Δ. Λογοθέτου· Ολίγοι Μάργαρίται—Λεωνίδου Χ. Ζώη· Τῇ ἐγερσιλύπῳ μνήμῃ τοῦ Διονυσίου I. Μάργαρη.—Ἄγγέλματα κλ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΤΥΛΔΡΟΜΗ ΤΩΝ ΜΟΥΣΩΝ

Ἐν Ζακύνθῳ Τρίμηνος δρ. 1,50—Εξάμ. δραχ. 3—Ἐτησ. δ. 5

Ἐν ταῖς Ἐπαρχ. » 2 — » 4 — » 7

Ἐν τῷ ἔξωτερικῷ » 3 — » 5 — » 8

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ:

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Ο «ΦΩΣΚΟΛΟΣ»

Σ. Ν. Καψοκεφάλου

1895.

ΖΑΚΥΝΘΟΣ

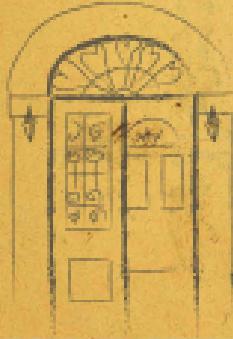
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΙΑΚΟΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΗΜΟΥΣΙΟΝ ΝΕΟΥΡΙΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

Α.Σ. 3 Υ. Φ. 6.0060

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΛΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΛΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΑΙΜΟΥΣΑΙ

ΔΕΚΑΗΕΝΤΗΜΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

ΕΤΟΣ Α'.

ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1895

ΦΥΛΛ. 08.

GEORGE DE LYS

II

(Κορσικανικὴ παράδοσις)

—Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.—

ΤΟ ΑΙΜΑΤΗΡΟΝ ΑΛΕΣΜΑ

—

I.

Ἐν μέσῳ θαλπερᾶς νυκτὸς ὁ ποταμὸς θρηνεῖ.....

Ἡ σελήνη προβάλλουσα εἰς τὸν δρίζοντα περιβάλλεται ὑπὸ ἔρυθρῶν ἀτμῶν, φωτίζουσα δάκρυα αἷμόφυρτα, ἀτινα ἐκ τοῦ τροχοῦ τοῦ ὑδρομύλου στάζουσιν εἰς τὸν καταρράκτην.....

Εἰς τὸν φλιάν τῆς κλειδωμένης θύρας, ιστάμενος κύων, οὐ τὰ ἄσαρκα πλευρὰ σείονται ὑπὸ σπασμῶν, τὸ τρίχωμα τραχὺ καὶ ὡς ἄκανθα κατὰ τὴν ὀστεώδη φάγιν ἥνωρθωμένον ἔχων, τὸν τράχηλον τεταμένον καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔξω τῶν κογχῶν προβάλλοντας, γοερῶς ὠρύεται ἀτενίζων τὴν σελήνην.....

Ἄροατος χείρ ἔξεμανδάλωσε τὰς μυλοπέτρας καὶ ὁ πρῶν ἀφωνος καὶ ἐγκαταλειμμένος μύλος αἴφνης ἀναζει! Στενάζει ὁ στύλος τρίζων καὶ τὸ ἀλεσμα συντρίβεται ἐν ἀπαισίῳ τριγμῷ.

Ἄχαλίνωτος ὁ τροχὸς πλήττει τὸ ὑδρὸ συστρεψόμενος μετὰ ταχύτητος μεγαλυνομένης, φρενιτιώδους! Ὑπὸ τὸ πλατάγισμα τῶν πτερύγων ἀναδράζει καταπόρφυρος ἀφρός.

Τὸ δεῦμα ἔχογκοῦται, ἔκχειλίζει, ἔκχύνεται εἰς κῦμα αἵματος.....

Τὸ στερέωμα κηλιδοῦται. Νεφέλη κυανόφαιος διατρέχει χαμηλὴ τὴν γῆν καταθλίβουσα, περικυκλοὶ πανταχόθεν τὸν οὐράνιον θόλον, ἀποκρύπτουσα ὑπὸ τοὺς πενθίμους τῆς πέπλους τοὺς σθεννυμένους ἀστερισμοὺς καὶ αἴφνης διαρρήγνυται εἰς παχείας σταγόνας, αἴτινες καταπίπτουσι βαρέως ἐκ τῶν φύλλων..... Αἷμα!..... Βρέχει αἷμα!!!!.. Πάντοτε αἷμα!....

Ω σεῖς νυκτερινοὶ ὄδοιπόροι, οὓς ἐναγώνιοι περιμένουσιν οἱ ἀγαπῶντες ὑμᾶς, φεύγετε τὰς ὅχθας, ὅπου χωρὶς μύλον καὶ χωρὶς μυλωθρὸν ἀλέθει ὁ κατορμένος μύλος!

Άλλα τὸ ὑχηρὸν ἐωθινὸν τοῦ ἀλέκτορος ἐσπάνε τὴν ἔγερσιν τῆς ἱοῦς καὶ ἐν τῇ φαιᾶ ὠχρότητι τῆς χαραυγῆς, ὑπὸ τὸν ἀργυροῦφαντον πέπλον τῆς πρωΐνης ὅμιλης τὸ ὑδρὸ ὃς εἶ διαυγέσ, κελαρύζον ὑπὸ τοὺς μυστηριώδεις τοίχους τοῦ ἐρημωμένου μύλου,

Ἄκουσατε τὸ ἀσμα τὸ φαιδρὸν, ὅπερ ἔξι παλλον βόῶντες ἐν χορῷ ἢ μυλοπέτρα καὶ ὁ τροχὸς, ἢ πέτρα τοῦ συζύγου, ὁ τροχὸς τῆς συζύγου. ‘Ο μύλος εἶνε εὔτυχης, ἐγήρασε καὶ ἐν τῷ τόπῳ ἀποκαλεῖται ὁ «Μύλος τῶν ἐραστῶν».

‘Ιδετε εἰσερχόμενον τὸ ζεῦγος τῶν νεονύμφων. ‘Ο Κέκκος κρατεῖ τὴν ἐκλεκτὴν του ἀπὸ τῆς ὁσφύος, ἢ δὲ περιβάλλουσα ταύτην χειρὶ σταματᾷ ἐπὶ τῆς ζώνης, ὅπου ἐπανθοῦσι τὰ ἄνθη τῶν παρθένων.

‘Η Ἄννα Δέα στηρίζει τὴν μικράν της κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ὕδου τοῦ κυρίου της, ὅπως κρέμαται ἢ κληματὶς ἀπὸ τῶν κλάδων εὐμόρφου καστανίας. — Συγκινήθητε ἐκ παλμῶν, νύμφη ζηλευτή! καὶ σὺ, εὐδαίμον σύζυγε, ψάλλε τοῦ ἐρωτος τὸ ἀσμα!

‘Ω θέλγυπτρον τοῦ αἰρομένου πέπλου καὶ τῆς ἀνοιγομένης ἑσθῆτος!... μυστήριον τῆς λυσμένης ζώνης καὶ τῶν ἀνθέων τῶν παρθενικῶν, ἀτινα ὑπόσχονται τοὺς καρπούς των!...

Γύριζε, πέτρα, γύριζε, πλήρωσον μὲ λευκὸν ἄλευρον τοὺς ἐστοιβαγμένους σάκκους, γύριζε, γύριζε, τροχὲ, κλδσσον τὴν κάνναβιν, ὑφανον τὸν ἵστον. Θὰ φέρετε αὔριον τὸν ἄρτον καὶ τὰ σπάργανα τοῦ πρώτου νεογνοῦ!

‘Άλλὰ διατὶ ὁ δύων ἥλιος πορφυροῖ διὰ τῶν ἀποκλινουσῶν ἀκτίνων του τὴν λευκότητα τοῦ ἀλεσθέντος σίτου; Διατὶ ἢ ἐπερχομένη νὺξ ἐπισκοτίζει τὸν ὑφανθέντα ἰστὸν ἐν σκιαῖς πενθίμου καλύπτρας;... Διατὶ! διατὶ τέλος ὁ σκώπτης κούκος παρατείνει τὴν νύκτα τὴν εἰςωνα κραυγὴν του; Διατὶ πρὸ πάντων, μυλωθρέ, ὁδοιπορεῖς ὑπὸ τὰ ἄστρα; ‘Οδύγησον τὸν ἥμιονόν σου εἰς τὸν σταύλον καὶ τοὺς σάκκους σου ἐναπόθεσον εἰς τὸν στοβολῶνα. Αὔριον εἰς τὸν δρόμον σου θὰ μειδιᾷ ὁ ἥλιος. Μεῖνε εἰς τὸν οἶκόν σου παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς νεαρᾶς συζύγου. Δὲν βλέπεις; ἢ θύελλα ἀπειλεῖ ἐκρηκτὴν καὶ αἱ καυστικαὶ νύκτες εἰσὶ κακαὶ σύμβουλοι. Κενὴ ἢ θέσις τοῦ συζύγου προκαλεῖ τοὺς κλέπτας τῆς συζυγικῆς τιμῆς. Σὺ δύως ἔξακολουθεῖς τὸ δρόμον σου κεντῶν τὸν ἥμιονόν σου γέ τὴν αἰχμὴν τῆς ἀκανθωτῆς ράβδου σου. Τὸ ζῶον προσκόπτει καὶ σύ τόσον ἴσχυρότερον τὸ κτυπᾶς. ‘Ακούεις; ‘Ο κούκος ἐκ νέου ἐφώνησεν, ἢ σκωπτικὴ φωνὴ του σὲ καταδιώκει, σὲ προκαλεῖ. ‘Άλλὰ ποῦ νὰ ἀκούσῃς, δυστυχῆ. ‘Εχεις τὸν νοῦν σου εἰς τὰ κέρδη σου!...

Κουκοῦ!... Κουκοῦ!...

‘Ἐν τῇ ἀπροτείτε τῷ φωλεῖ της περιστοῦ ἀγρυπνεῖ. ‘Η φαντασία τῆς ἀνατρέχει εἰς τὸ παρελθόμεσια κεντρικὴ βιβλιοθήκη μουσείο λησούριου

θδν, τὴν ἐπαναφέρει εἰς τοὺς γλυκεῖς χρόνους τῆς παιδικῆς ἡλικίας καὶ αἴφνης προσπλοῦται εἰς τὴν ἀνάμυνσιν γελοέσσος μορφῆς... τῆς τοῦ Ὁρλάνδου!... τοῦ συμπαίκτορός της, τοῦ γείτονός της Ὁρλάνδου!...

Περιεπλανῶντο ἄλλοτε ἀμφότεροι ἀνὰ τοὺς ἀγροὺς, ἀλληλοκρατούμενοι διὰ τῶν χειρῶν ὡς μεμνηστευμένοι!...

Ἄλλ' ὁ Ὁρλάνδος ἔφυγεν. Εἶνε στρατιώτης ἐκεῖ πέραν εἰς τὴν μεγάλην ἡπειρον, μακρὰν τῆς γεννετείρας νήσου.... Ὡ πόσον θὰ τὸν ἥγάπα,!... Ἀλλοίμονον! Θεέ μου! πόσον τὸν ἀγαπᾶ!...

Βηματισμὸς ἡκούσθη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ. Πλάσιάζει, σταματᾷ. Κτύπος ἐτάραξε τὰς σανίδας τῆς κεκλεισμένης θύρας. Θὰ εἶνε ὁ Κέκκος ὁ σύζυγός της, ή Ἀννα Δεὰ ἐσώθη!...

Πρὸ τῆς ἀγρυπνούσης, ἥτις πλαισιοῦται ὑπὸ τῆς ἀναπετασθείσης θύρας, προτείνουσα τοὺς γυμνούς της βραχίονας πρὸς ἐναγκαλισμὸν δρθοῦται.... ὁ Ὁρλάνδος!...

Ἡ ἐρωτύλος διπισθοχωρεῖ ἔντρομος συσφίγγουσα τοὺς βραχίονας ἐπὶ τοῦ στήθους της.... Ὁ Ὁρλάνδος την ἀκολουθεῖ, ἐνῷ ἡ θύρα κλείει διπισθέν των. Τὴν καταβάλλει διὰ τοῦ βαρέος βλέμματός του. Πόσα θλιβερὰ παράπονα ἀναγινώσκονται εἰς τοὺς δόθαλμούς του!...

Ἡ Ἀννα Δεὰ κλαίει. Δύναται νὰ βλέπῃ τὴν ἀγαπητὴν του κλαίουσαν. Συγκινθεὶς ἡ ὑποκρινόμενος εἰς τὰ δάκρυά της τὴν συγχωρεῖ. Αἱ ἀγάκαλαι του ἀνοίγονται εὐρεῖαι, ἵνα τὴν δεχθῶσι!...

Ἄλλ' ἡ πρὸς φύλαξιν ἐμπιστευθεῖσα αὐτῇ τιμή, ὁ δροκός, δὲν ὄμοσε πρὸ τοῦ βωμοῦ, συγκρατοῦσι τῆς Ἀννας Δεᾶς τὴν κλονουμένην ἀρετήν.... Τότε φέρονται εἰς ἐπίκλησιν αἱ πρῶται τρυφερότητες, οἱ ἀλησμόνηται ἐρωτεῖς τῆς νεανικῆς ἡλικίας. Τρέμει, ἀλλ' ἀγύνεται ἀκόμη. Ἄλλ' ἡδη ἐκεῖνος ἀπειλεῖ, ἐτοιμάζεται νὰ ἐκφέρῃ κατάραν.—Πλὴν δχ!... ἔως ἐδῶ!. ‘Ρίπτεται πρὸς αὐτὸν δπως ἔξορκίσῃ τὸ ἀνάθεμα, δπως ἀποτρέψῃ τὴν κατάραν. Οἱ ἀναπεταμένοι βραχίονές του τὴν ὑποδέχονται ὀλόκληρον...’ Εκφρων ἔξηδονται, καταβεβλημένη ἐκ τοῦ ἀγῶνος ἡ Ἀννα Δεὰ, πίνει τὸ φίλτρον τὸ γλυκὺ ἐρῶτων ἀνοίσιων....

Θρῆνοι, λυγμοὶ καὶ στεναγμοὶ ἥχνοσατε, πτερυγίσατε νυκτερίδες τὸ ἔγκλημα συμβολίζουσαι, σταματίσατε τὴν κυκλικήν σας πτῆσιν, πρὸ τῶν δοκῶν τοῦ ἀτιμασθέντος μύλου, συσπειρωθεῖτε περὶ τὰ παραπετάσματα τῆς νυμφικῆς κλίνης, ὡς μελανὰ παρυφαὶ νεκρωσίμων καταπετασμάτων....

Καὶ σὺ, κοῦκε, ἔξακολούθει, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ δπου βαδίζει κατάμονος ὁ μυλωθρὸς, νὰ ἐκπέμπῃ τὴν εἰρωνα κραυγὴν σου. Κουκοῦ...Κουκοῦ.....!!

Οἱ κωδωνισμοὶ τοῦ ἡμίδουν ἀντηχοῦσιν εἰς τὰ πέριξ. Περιχαρὴς ὁ Κέκκος συνοδεύει τὴν ἔρρυθμον μουσικήν των μὲ τὸν ἀργυρόποχον γέλωτα τοῦ βαλαντίου του. Ἀτενίζει μετὰ χαρᾶς τὸν χύλον, δπου φιάλη δροσεροῦ οἵνος θὰ σύνσῃ τὴν οἵην του, δπου τὰ χείλη τῆς συζύγου θὰ κορέσωσι τὴν ἐρωτικήν του βουλιμίαν.

Αἴφνης ἐκπλήττεται βλέπων τὴν θύραν, ἦν οἱ δέρρονες ἀφῆκαν ἡμιανοικτήν. Ἀνάπτει μετὰ σπουδῆς τὴν ὁπτινῶδην δᾶδα καὶ δι' ἐνὸς ἀλματος δρυμᾶ πρὸς τὴν νυμφικὴν καίνην.... Κρωξάτε κόρακες, κρωξάτε τὸν ἀπαίσιον κρωγμὸν σας!...

Εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων μὲ κοινὴν πνοὴν κοιμῶνται οἱ ἔρασται ἐπιλαθόμενοι τοῦ ἔγκληματός των, ἐκλειμένοι ἐκ τῶν θωπειῶν. ‘Η ὑποτρέμουσα φλόξ τῆς λαμπάδος διαυγάζει τὰ πρόσωπά των μὲ διαφρισσούσας μαρμαρυγάς;, τὸ δὲ δνειρόν, ὅπερ περιπταται τοῦ ὑπνου των, εἰκονίζει ἐπὶ τῶν χειλέων των τὴν πρόκλησιν ἀσπασμοῦ.

‘Ο σύζυγος ἐκράδανε τὴν πυγμὴν, ἵσταται πρὸς στιγμὴν καὶ αἴφνης ἐκπέμπει γέλωτα σαρδωνικόν... Μέ ἔνα καὶ ἄκαμπτον ἐναγκαλισμὸν συλλαμβάνει ἀμφοτέρους, δένει σφιγκτὰ τὸν ἔνα πρὸς τὸν ἄλλον καὶ ἀποκομίζει αὐτὸν ἀσπασίοντας ὑπὸ τὰ δεσμά. Βαίνει εὐθὺς πρὸς τὰς δύο πέτρας, αἴτινες ἡμιανοίγονται καὶ ἀποθέτει τὸ ἐναγές ζεῦγος ἐπὶ τῆς ἐκ γρανίτου κοίτης, τῆς τελευταίας του!....

Καὶ τέλος θέτει εἰς κίνησιν τὸν μύλον διὰ τὸ αἰματηρὸν ἀλεσμα!

Γύριζε, λίθε, γύριζε, κατάβηθι δραδέως ἐπὶ τῶν μοιχῶν, ἀπόξεσον τὰς σάρκας των δι' ἐκδοθῶν αἷματηρῶν καὶ ἡδη δῆξον, σύντριψον, ἀνάμιξον, ζύμωσον ἐκείνους, οἵτινες ἡνώθησαν ἀθετήσαντες τοὺς δρους των.

Τρίξον, στύλε, ποταμὲ μυκήνθητε, γογγύσατε λίθοι, πνίξατε ὑπὸ τοὺς παταγώδεις κρότους σας τοὺς δόγχους τῶν ἀγωνιῶντων, καθάρατε τὸ ἄλευρον διὰ τὲ ἀναμενόμενον τέκνον, σπάργανα ὑφανθέντα ὑπὸ τοῦ τροχοῦ τὸν δρομύλου στάζουσιν εἰς τὸν καταρράκτην.

Ἐν μέσῳ θαλπερᾶς νυκτὸς δ ποταμὸς θρηνεῖ!.. ‘Η σελίνη προβάλλουσα εἰς τὸν δρίζοντα περιβάλλεται ὑπὸ ἔρυθρᾶς ἀχλύος, φωτίζουσα δάκρυα αἷμφυτα, ἄτινα ἐκ τοῦ τροχοῦ τοῦ ὑδρομύλου στάζουσιν εἰς τὸν καταρράκτην.

ΣΑΠΦΩ.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΚΙΑΝ

ΤΟΥ

ΔΙΟΝ + ΜΑΡΓΑΡΗ

‘Οταν ὑπὸ τῆς φαντασίας σου οιστρηλατούμενος, περιέγραφες τὸ ἄνθος κύπτον πρὸ τῆς πνοῆς τοῦ βορρᾶ, ἢ τὸν ἀστέρα δύσοντα πρὸ τῆς δρυμῆς τῆς καταιγίδος, δὲν προέβλεπες βεβαίως, πεφιλημένε Διονύσιε, δτι σὺ αὐτὸς ἔμελλες νὰ κυρώσῃς γραφικώτερον πάσης εἰκόνος τὴν ἐν τῇ ἀλληγορίᾳ ἔκείνη ὑποτυπουμένην ἀλήθειαν. ‘Ως ἄνθος ἐπέχυσας καὶ σὺ ἐπ' διλύγον χρόνον τὸ ἄρωμά σου, ως ἀστήρ ἐξέπεμψας τὰς ἀκτῖνάς σου, σβεσθείσας ἡδη ἐν τῷ βόρεῳ τῆς φθορᾶς, ἀλλ' ἀνεσπέρους καὶ φωτοβόλους ἐν τῷ χαρδίᾳ τῶν φίλων, τῶν θεματοφυλάκων σατωρῶν τῆς μητῆς τοῦ ἀνθρώπου.

Πλὴν ἐν τῷ βορεϊ τούτῳ διαστάματος τῆς θεματοφυλάκων σατωρῶν τῆς μητῆς τοῦ ἀνθρώπου.

ΑΚΟΒΑΤΕΙΟΣ
ΛΙΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΚΙΒΛΙΟΥΝΤΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ωνιστητι ἔκεινη, ἦν τοσάκις ὥνειροπόλησας, ἀπήλαυσας καὶ ύπεστης πᾶν δ, τι ἡ μοῖρα ἐπιφυλάττει εἰς τὴν μᾶλλον παρατεταμένην ὑπαξίν. Καὶ σὺ ύπὸ τὴν πατρικὴν καὶ μητρικὴν πτέρυγα ἔκρυψας ὡς τὸ ἀμέριμνον πτηνὸν τὴν κεφαλὴν σου· καὶ σὺ ἔχαραξας τὰ πρῶτα φαιδρὰ τῆς ζωῆς σου θήματα ύπὸ τὸ θάλπος καὶ παρὰ τὸν σπινθηρισμὸν τῆς οἰκογενειακῆς ἐστίας. Ἀλλ' αἴφνης φωνὴ ὁδύνης διακόπτει τὸν ἐφηβικὸν γέλωτα· καὶ ἡ στιγμὴν ἡ εὐδαιμών οἰκογένεια ἐτοιμάζεται νὰ δεχθῇ τὸν ἐκ τῆς ήμερησίας ἀσχολίας ἐπανερχόμενον πάτερα, μήνυμα σπαραξικάρδιον ἄγγελλει εἰς τὴν μητέρα σου διὰ ἀπεστερήθη τοῦ συζύγου της, ἀπαραλλάκτως ὡς χθὲς τὸ ἐσπέρας ἔμαθεν διὰ ἀπεστερήθη τοῦ νιοῦ της. Ἡ ἐστία ἔκεινη κατερειποῦται, ὁ ζόφος περιβάλλει τὸν ἄλλοτε ἐκ χαρᾶς ἀπαστράπτοντα ἔκεινον μικρόκοσμον· τὸ οἰκοδόμημα ἔκεινο, ὅπερ ἡγέρθη μετὰ τοσούτων μόχθων καὶ τεσούτων θυσιῶν, καὶ οὐ εὔγενῆς ἰδρώς ἤρδευσε τὴν κρηπίδα, καταπίπτει ἥδη μετὰ τοῦ πρωτεργάτου του. Πλὴν παραμένει ἡ μήτηρ σου, μία τῶν ψυχῶν ἔκεινων, αἴτινες ἐκ τῆς ὁδύνης ἀνακύπτουσιν ἴσχυρότεραι, αἴτινες ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς ἀπελπισίας ἀρύνονται τὸ θάρρος ὡς ἐκ τοῦ πυθμένος τῆς θαλάσσης ἔξαγεται ὁ μαργαρίτης. Ἡ ἀπαράμιλλος γυνὴ δὲν δειλιὰ πρὸ τοῦ μεγέθους τῆς ἀποστολῆς της· ἡ ἐστία ἀνορθοῦται, τὸ οἰκοδόμημα ἀνίσταται καὶ πάλιν εύπαγες καὶ ἐδραῖον, οὕτω δὲ ἡ κληρονόμος τῆς θυσίας καὶ τοῦ ἄλγους ἐπιτελεῖ μέχρι τέλους τὴν διὰ τοῦ ἐπιθανατίου ρόγχου τοῦ συζύγου της ἔξενεγχεῖσαν διαθήκην. Ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν θείου ἴστοπάτορος καὶ συγγενῶν διακεκριμένων κατενόσσας καὶ σὺ τότε καὶ πρωτίμως τὰ καθήκοντά σου, καὶ μετ' ἵσαξίων ἀδελφῶν ἐτάχθης παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς μητρός σου ἐντίμως ἔργαζόμενος καὶ ἀποδεικνύων διὰ διάνατος πεφιλημένου ὅντος σπαράσσει τὴν καρδίαν, ἀλλὰ δὲν καταβάλλει τὸ φρόνημα.

Πλὴν αἱ βιωτικαὶ ἀσχολίαι δὲν ἥδυναντο νὰ πληρώσωσι τὴν διάνοιάν σου· ἡ φύσις σὲ ἡξίωσε δῶρου δύνηροῦ ἐνίστε, ἀλλ' ἀμείβοντος τὸ ἄλγος του δι' ἐκστάσεως, ἡτις μόνη δύναται νὰ καταστήσῃ πιστευτὸν τὸν παράδεισον· σοὶ ἐδωρήσατο φακὸν καλλύνοντα πρὸ τῶν ὁφθαλμῶν σου, μεγεθύνοντα, ἰδεοποιοῦντα πάντα τὰ περὶ σὲ ἀντικείμενα, ἐπιτρέποντα εἰς τὴν δρασίν σου νὰ διασχίῃ τὸν πέπλον τῆς δημιουργίας καὶ νὰ ἐμβλέπῃ εἰς τὸ κράσπεδον τῆς θεότητος. Ἐγεννήθης ποιητής, παραλαμβάνων ἐκ τῆς φύσεως τὴν καλλονὴν καὶ τὴν χρωσίν, ἀποδεχόμενος τὸ θαῦμα τοῦ καταυγάζοντος αὐτὴν μειδιάματος, ἀλλὰ μὴ ἐρωτῶν τὸν λόγον τῆς δύνης. Λάτρις τῆς μορφῆς καὶ τοῦ σχήματος περιέβαλες τοὺς στίχους σου διὰ τῆς μάγου ἔκεινης ἀρμονίας, ἡτις εἰκονίζει τοσοῦτον πιστῶς τὸν ρυθμὸν καὶ τὸν διάκοσμον τῆς κτίσεως· ἐστήριξας περιπαθῶς τὴν κεφαλὴν σου ἐπὶ τῆς λύρας σου, δὲν τὴν ἤγειρας ἐν τῇ δημιουργικῇ παραφορᾷ ὡς διαμαρτυρίαν καὶ πρόκλησιν κατὰ τοῦ Πλάστου. Ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ δρους ἔκεινου, ἐφ' οὐ δ δαίμων τῆς τέχνης αναβιβάζει τὸν ποιητὴν, καὶ ἀφ' οὐ οὗτος ἐπισκοπεῖ τὴν φύσιν καὶ τὴν ἀνθρωπότητα, ἥθελησας νὰ καραξῆς ἀνθῶνα καὶ νὰ σπειρηγῇ ταῖς, οὐχὶ δὲν ἐνθαλεῖξῃ κρατήρα καὶ γένεται ξένησης λάβαν.

Δὲν ἡγνοεις βεβαίως διὰ ἡ εὐφυία ἀποτίει φόρου διαρύτερον πάσης ἀλλῆς ἀνθρωπίνης ιδιότητος· ἡ φύσις κείνη, ἡτις πλαστούργει ὃν προνομιούχον, φαίνεται ἐ-ένιοτε τιμωροῦσα αὐτῷ ἐπὶ τὴν ὑπεροχὴν του καὶ οἵονες ἀποδεικνύουσα αὐτῷ διὰ ὃ ἐγκέφαλος ἔκεινος, διὰ τοῦ σαῦτα ἐπενόσης, συνθλίβεται ὡς ἀδρανῆς μάζα, διὰ ἡ καρδία ἔκεινη, ἡτις τοσοῦτον ἡσθάνθη, διαρρήγνυται ὡς τὸ εύθραυστότερον τῶν ἀγγείων. Τοιοῦτον φόρον ἀπέτισας καὶ σύ, πολύκλαυστε Διονύσιε· εἰς πρόσωρον τάφον κάτηθες, ἀλλὰ τάφος περιβαλλόμενος ὑπὸ τῆς αἰγῆς φύσεως καὶ ἀγλαζόμενος ὑπὸ ἀνθέων δακρυδέρετων, δὲν καλεῖται τάφος, ἀλλὰ λίκον νέας ὑπάρξεως!

ΜΕΜΝΩΝ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ.

ΤΗΙ ΠΡΟΣΦΙΔΗΙ ΜΝΗΜΗΙ

ΤΟΥ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ Ι. ΜΑΡΓΑΡΗ

*Sleep, poor youth, sleep in peace,
Relieve from love and mortal care;
Whilst we that pine in life's disease,
Uncertain—blessed, less happy are.*

Shakspeare.

"Ἐρχομαι νὰ δίψω δλίγα ἀνθη ἐπὶ τοῦ τάφου σου, πολύκλαυστε φίλε, ὀχρά καὶ μεμαρμμένα, ἄτινα ἐλπίζω διὰ δεχθῆ ἐπιεικῶς ὃ προσονής σκιά σου, διακρίνουσα ἐπὶ αὐτῶν στιλβοντα, διάδαμαντας, τὰ δάκρυα μου. "Αν μάταια ὄνειρα κατὰ τὴν νεότητα, δχληροὶ μόχθοι κατὰ τὴν ἀνδρικὴν ήλικίαν, βάσανα καὶ λύπαι καθ' δλην τὴν ζωὴν, εἶναι τὸ στάδιον τοῦ ἀνθρώπου, ὑπάρχουσι πάντοτε εἰς τὰ βάθη τῆς ἡμετέρας καρδίας λόγοι ἴκανοι, ἀποσπῶντες ἐξ αὐτῆς λεληθότως ὑμνους εὐχαριστιῶν, πρὸς τὴν ὑπερτάπην αἰτίαν παντὸς ἀγαθοῦ, διὰ τὸν χαριτωμένον περίπατον, διὰ προσκαίρως διανύομεν ἐν τῷ μέσω τῆς πραγματικότητος. «Ἐχει χαράς ὃ ζωή!» λέγει που γερμανὸς ποιητής· ἔαν δὲ ἐδίδετο ἡμῖν πάλιν, ἡθέλομεν δεχθῆ αὐτὴν εὐχαριστῶς. "Η θέα τοῦ κάλλους τοῦ ὑπάρχοντος ἐν τῇ φύσει, ὃ μεγάλη ἐπὶ αὐτῆς μελέτη καὶ φιλόσοφος ἔρευνα πρὸς τελειωτέρων ἐπίγνωσιν τῶν περὶ ἡμᾶς συμβαίνοντων, περιβάλλονται τὸν βίον δι' ἀκατανοίτου ἀλλὰ καὶ θελκτικοῦ μυστηρίου. "Η δὲ φιλία, συμπληροῦσα τὴν ὑπαρξίαν ἀνδρῶν ἀμοιβαίως ἐννοούμενων, προσεγγίζει τὰς ψυχὰς εἰς γλυκεῖαν ἐπαφήν, διὰ τοῦ παταγὸς τῆς ζωῆς γίνεται διαυγὲς τοῦ οὐρανοῦ κατοπτρον.

Εἶπερ τις καὶ ἀλλος ἐπεκύωντας σὺ, ὃ πεφιλημένε Διονύσιε, τὴν αδιανοίην την αἴτην ἀληθείαν. "Ως τοιοῦτον ἀείποτε σὲ ἐγνώσασα, λαπούμαι δὲ ὅτι τέσσον ἀλιτόρως απεχωρίσθη ἡ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ
ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΜΑΡΓΑΡΗΣ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

λου ἀνεκτιμήτου, οὗτινος δὲ ἀγάπην τοῦ κραταιᾶ,
ὡς ὁ θάνατος.

“Αν δὲν ἔφερες ἐπὶ τοῦ μετώπου σου τὸ ἀκτινόβόλον στέμμα τῆς μεγαλοφυΐας, είχες τὸν μετριόφρονα στέφανον τῶν ιδιωτικῶν ἀρετῶν. Εδείκνυες ίσην στοργὴν καὶ ἀφοσίωσιν πρὸς τοὺς στενώτερον ἢ ἀπώτερον μετὰ σοῦ συνδεομένους. Προικισθεὶς δὲ ὑπὸ ἐνθέου ἐμπνεύσεως, ἐπεζήτεις διὰ τῶν στίχων σου νὰ ἐνσταλάξῃς τὸ βάλσαμον τῆς παραμυθίας ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης ὁδύνης. Ολόκληρος ἢ ζωή σου ἦτο μειδίαμα χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης, ἄτινα προσεπάθεις νὰ μεταδίδῃς ἐπ’ απείρονα πόντον.

Παιδιόθεν κατανοήσας δτι τά δάκρυα καὶ οἱ στεναγμοὶ ἀποκρυσταλλοῦσιν ἐν τῷ καρδίᾳ τοῦ ἀνθρώπου τὸν δάκτυλον τῆς θεότητος, οὐδέποτε ἔξεφερες ἀπέλπιδα κραυγὴν, οὐτε ἀπαισιόδιξον γνῶμην, καταρώμενος τὴν ἐν τῷ κόσμῳ ὑπάρχουσαν φυσικὴν ἢ ήθικὴν ἀνισότητα καὶ τὴν πολυδαίδαλον συμφοράν. Συνδυάζων δὲ ἀνεπιγνώστως ἐν τῇ διανοίᾳ σου τὴν θέλησιν μετὰ τῆς κοίσεως, ὑπετύπωσας τὴν ἔννοιαν τοῦ ιδεώδους, αἰώνιον γύναιον, ως ὁ Δάντης καὶ ὁ Γκαΐτ, ἀναπαριστῶν ἐν τῇ ποιήσει σου τὴν γυναικα ὑπὸ μορφὴν ἀσυλλήπτου ὅπτασίας. Ἐνεκα τούτου ἔθεωρεις τὸ κάλλος, ὅθενδηποτε προερχόμενον, σύμβολον πλασθὲν εἰς τιμὴν καὶ λατορείαν, ἐτέρπεσο δὲ ὄσάκις ἀνεκάλυπτες αὐτὸ διὰ τοῦ ἀγαθοῦ καὶ ἀδόλου δηματός σου, εἰς πᾶν ὀραῖον πρόσωπον, εἰς πᾶσαν θαυμαστὴν εἰκόνα, εἰς μαγικὸν τοπεῖον, ἢ καὶ εἰς μουσικὸν φθόγγον. Πλὴν φεῦ! Τὰ ἵα, οἱ στέφανοι, καὶ τὰ ἄλλα πολυφύλατα ἄνθη, ἀτινα τοσοῦτον περιπαθῶς ἔξυμνεις, οἷονεὶ ἐπευχόμενος νὰ ἀνεύρης ἐπ' αὐτῶν ήθικὴν φωλεάν, ἔμελλον νὰ χρησιμεύσωσι μόνον διὰ τὴν στρωματὴν τοῦ τάφου σου! Ἄλλα τις δύναται νὰ ἔξηγήσῃ πρὸς ήμᾶς διατὶ τόσον βιαίως;

Ἡλισας ὅτι ἡ πρὸς τὸν ἐνθουσιασμὸν ἵκα-
νότης σου, ἥθελε κοπάσει τοὺς σφαδασμοὺς τῆς
καρδίας σου καὶ καταστείλει τὴν πρόοδον
τῆς ψυχῆς σου, πτῖς ὑπούλως σὲ ὑπενόμευεν, ἀλλ' ἡ-
πατήθης. Οὐ ἀνθρωπος δὲν ἡμπορεῖ νὰ ἐπιτύχῃ
τίποτε ἀπέναντι ἀπαθοῦς καὶ ἀδυσωπήτου εἰμαρ-
μένης. Εἶναι εὐθραυστος κάλαμος ὑπὸ σφοδροῦ ἀ-
νέμου σαλευόμενος, οὗτινος δλον τὸ μεγαλεῖον
ἔγκειται ιδίως εἰς τὸ κατανοεῖν, ὅπερ ἀποδέχεται
ὡς τὴν μεγίστην τῶν βασάνων ἄμα δὲ καὶ ὡς μεγί-
στην ἀπόλαυσιν.

Απῆλθες βεβαίως ἐξ ἡμῶν τόσον προώρως, διότι ζῶν εἰς τοὺς ἀλλούς, οἵσως ἀπώλεσας τὴν δυναμινάντας καὶ ζῆς ἐν ἑαυτῷ. Οὐδέποτε αἱ θύελλαι τῆς ψυχῆς, αἱ ἐκ δεινῶν περιπετειῶν ἐπεοχόμεναι, αἴτινες παρασύρουσι πολλάκις τὸ ταλαιπωρον γένος τῶν δροτῶν εἰς τὸ βάραθρον τῆς ἀπογνῶσεως, ή τὰ ἐν τῷ κόσμῳ ἐπικρατοῦντα ἄγρια μίσον, τὰ ἀμβλύνοντα πᾶσαν εὐγενῆ ὁρμὴν, πλλοίωσαν τὸν χρωστῆρα τῆς ἡδυεποῦς μούσης σου, ἢν ἔθελγον μᾶλλον ή χάρις καὶ εἰδυλλιακὴ γλυκύτης τοῦ Θεοκρίτου καὶ τοῦ Ἀνακρόεοντος. Διὰ τοῦτο οἱ στίχοι σου, ὡς ιορδόχροες πομφόλυγες, ἐπαφίνουσι πάντοτε δλίγας σταγόνας δρόσου ἐπὶ τῶν χειλέων μας. Εἰς δὲ τοὺς ἀνευρίσκοντας ὅτι στερεῖσται τήνεσσι, σὺ φύτὸς, μητοπίνεος τὸν θεσπεσιον Βαρδον τοῦ Βαρδοῦ, θὰ ἐλεγεις, ἃν ακόμη ἐζης διτε ἐναλλαξ, ὡς ψάλλει τὸ πτηνὸν εἰς τοὺς κλάδους τοῦ δέν-

δρου, ἀφανὲς καὶ ἀγνώριστον. •Τὸ ἀσημά μου είναι ή μόνη ἀμοιβή μου.»

Εἴτε ἡ τερψίθυμος ἀνάμυνσίς σου νὰ υποκεράσῃ τὸ βαρύ ἄλγος τῆς ἀτυχοῦς μητρός σου καὶ ὅλων τῶν ἀγαπησάντων σε, τὸ δὲ χῶμα, τὸ καλύπτον τὸ φθιαιτὸν σῶμά σου, νὰ εἰπῃ πρὸς πάντας ήμᾶς δι' ἀρρέντου φωνῆς, διὰ τοῦτο οὐδὲν σου, ἐλευθέρα ἥδον παντὸς γηίνου δεσμοῦ, περιπταται εἰς τὸ ἀνέσπερον φῶς τῆς θείας ἀγάπης, διπέρ τοσάκις ἐνταῦθα ὠνειροπλήκτουσα!

ΔΙΟΝ. Α. ΤΡΙΚΑΡΔΟΣ.

ΔΟΓΟΣ ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ

ΑΓΓΕΛΟΥ Δ. ΜΩΡΕΤΤΗ

Εἰς Δ. Ι. ΜΑΡΓΑΡΗΝ

"Ἐτος ἔν ἀκριβῶς παρῆλθεν, ἀφ' ὅτου προπέμπων οἱ σάδελφοι φίλοιν εἰς τὴν τελευταίαν του κατοικίαν προσεφώνουν αὐτὸν τὸ ὕστατον ἀπὸ τῆς ιδίας ταύτης θέσεως μετὰ δαχρύων. Καὶ ιδοὺ σήμερον ἐμὲ πρὸ τῆς σωροῦ ἑτέρου φίλου, ἑτέρου ἀδελφοῦ μὲ τὴν αὐτὴν ἀτυχῶς θιλιθεράν ἐντολήν. "Αλλοι εἰδικὸι ἃς ἔξετάσωσι τὸν βίον τοῦ Νιόνιου τοῦ Μάργαρη ὡς ποιητοῦ, εἰς ἐμὲ δὲ ἃς ἐπιτραπῆ γὰρ ἔξετάσω τὸν βίον τοῦ Διονυσίου Μάργαρη ὡς ἀδελφοῦ, ὡς φίλου, ὡς πολίτου.

Καὶ βρχύ μὲν ἔστεται μοι ἀληθῶς τὸ ἔργον, ὅπερ ὑψίστη πρὸς τὸν προκείμενον νεκρὸν ἐκτίμησις καὶ ἀγάπη μοὶ ἐπιβάλλει, ἀλλὰ τὸ θάρος μεγάλως μοῦ ἔλαφρύνει ἡ ἴδεα, διὶ οὐδὲν ἀλλο θέλει κάμω ἢ νὰ συνοψίσω καὶ ἐπαναλάβω δτα σήμερον ἡ κοινωνία ἀπαστα ἐπὶ τῷ θλιβερῷ ἄγγελματι τοῦ θανάτου του μυριοστόμως ἐπανέλαβεν.

Ἄδελφος, φίλος, πολίτης.

Φίλος ειλικρινής καὶ ἄδολος μὲ στόμα πρωρισμένον νὰ ἔξωτερικεύῃ τῆς καρδίας τὰ αἰσθήματα, διὰ πάντας εὐρίσκων μίαν καλὴν λέξιν παρηγορητικὴν, ἐνθαρυντικὴν ἢ καὶ συμβουλευτικὴν, ἀναλόγως μὲ τὰς περιστάσεις, μὴ παρασυρόμενος ἀπὸ παράλογον ἐγωϊσμὸν, ἀπὸ συμφεροντολογικὰς σκέψεις, ἀπὸ σκοπίμους διαβολάς.

Ποιλίτης ἀγαπώμενος παρ' ἀπάστης τῆς κοινωνίας μας ἀνεξχρήτως τάξεως καὶ φροντίζων νὰ καθίσταται ω-φέλιμος τὸ κατά δύναμιν αὐτῇ. "Ολους τοὺς περὶ αὐ-τὸν ἀναδιβάζων μίαν θαυμίδικ ἀνωτέρω τῆς πραγμα-τικῆς αὐτῶν θέσεως ἐξ ἀντιστρόφου δὲ περὶ τοῦ ἐ-αυτοῦ του ἔχων κατωτέραν ιδέαν ἔκείνης, ἦν ἡ κοινω-νία μας εἶχε μορφώσει περὶ αὐτοῦ. Μία ἀρετὴ καὶ αὐτὴ ἀδιαφριλονικήτως ἀνήκουσα εἰς τὸν προκείμενον προσφιλῆ νεκρόν.

Τί δὲ νὰ είπω περὶ τοῦ Διονυσίου Μάργαρη ώς ἀδελφοῦ; Αἱ πολλαὶ λέξεις καὶ τὰ ἐπιχειρήματα τότε μόνον χρειάζονται κατ' ἔμβοταν τὰ πράγματα ἀτελῶς χρωματίζωσιν. Ἀλλ᾽ ὅταν τὰ πράγματα φωνάζωσιν ἀφ' ἔσυτῶν, πρός τι αἱ λέξεις;

Ο Διονύσιος Μάργαρης δύναται τις εἰπεῖν ότι οὐπήρ-
ξεν ἀδελφὸς πολὺ πρότερον πάντῃ διέστη πρὸ τοῦ ι-
εροῦ βωμοῦ τοῦ Θεοῦ τῆς αγαπῆς τὸν δόκον τῆς ἀ-
γαπῆς καὶ τῷ αλιθουτεῖον, δινεκτενίαβιτιθεύ-
πηρέεν ἀδελφὸς ἐκ γενεᾶς του Ἀργεῖος δὲ, διότι

έφέρετο ἀδελφικῶν πρὸς πάντας, ἀκριβῶς διότι ἡσθάνετο ἀδελφικὰς ὑποχρεώσεις τοῖς πᾶσι, ἀκριβῶς διὰ τοῦτο ἐπεζήτησε νὰ λάβῃ καὶ ἐπισῆμως τὸ χρῆσμα τοῦ ἀδελφοῦ καὶ ἐργασθῇ τὸ ἐπ' αὐτὸν πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν ἀποστολῆς τῆς συναδελφώσεως τοῦ κόσμου.....

'Ἄλλοι οἶμοι! αἱ ἀρεταὶ σου αὗται, ἀείμνηστε Διονύσιε, δὲν ἴσχυσαν τὸ παράπαν νὰ παρατείνωσιν ἐπὶ πλέον τὴν προσφιλῆ ἐν μέσῳ ἡμῶν διαμονῆς Σου, καὶ ἵδου Σὺ νεκρὸς πρὸ ἡμῶν. Οἱ δοθαλμοί σου οἱ ἀναδίδοντες σπινθῆρας εἰλικρινοῦς καὶ ἀδέσλου ἀγάπης ἐσβέσθησαν διὰ παντὸς, οἱ στίχοι σου οἱ τεχνητοὶ, οἱ ρέοντες, οἱ αἰσθηματικοὶ ἐστείρευσαν διὰ παντὸς καὶ αὐτοὶ ὀλίγον δ' ἔτι καὶ ἡ γῆ θὰ δεχθῇ τὴν γῆν καὶ θὰ ἀποδώσῃς τὴν εἰς τὴν γῆν ὄφειλήν σου. Εἶνε τοῦτο τὸ ἀπαραιτητὸν τέλος ὅλων τῶν ἀτυχῶν ἡμῶν θητῶν. Εἶνε τοῦτο ἡ τελευταῖς πρᾶξις τοῦ δράματος τῆς ζωῆς μας, μεθ' ἧν ἡ αὐλαία πίπτει.

Παρέστησας καὶ Σύ τὸ δράμα Σου, τὸ δράμα τοῦ βίου Σου, ἥδη δὲ πεσούσης τῆς αὐλαίας δέξου τὰ χειροκροτήματα τῶν παρισταμένων, ἀνθ' ὧν εἰργάσθης, 'Ολίγοι, ἀείμνηστε Διονύσιε, εἴνε οἱ εὐτυχεῖς θυητοί μετὰ τὸ πέρας τοῦ δράματος τοῦ βίου τῶν ὅποιων οἱ ἀπομεινάντες χειροκροτοῦσιν. 'Εστω σοι τοῦτο ἀρκετόν, ἀλλο μὴ ἐπιζητήσῃς. 'Αν δὲ ἔκει ὑψηλὰ ἡ ψυχὴ σου τύχῃ δεξιώσεως ἐγκαρδιωτέρας καὶ μακαρέρας ὑποστάσεως, δέου καὶ ὑπέρ ἡμῶν τῶν πολὺ ἀγαπησάντων Σε, τῶν οὐδέποτε λησμονησόντων Σε....

ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

ΤΟΥ ΑΓΑΠΗΤΟΥ ΜΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ Ι. ΜΑΡΓΑΡΗ

Γλυκέ μου Νιόνιο, ἂν εἴσαις 'ς τὴν ἀλήθεια,
'Αν δὲν εἴνε ἡ ψυχὴ πλάσμα τοῦ νοῦ,
'Ανοιξέ μου μεμιᾶς τὰ κρύα σου στήθια
Καὶ δεῖξέ μου τὸ μέρος τ' οὐρανοῦ,

Ποῦ ἡ φύσις ἡ σκληρὴ μονάχη στέκει
Καὶ μὲ δόλο τὸν κόσμο κυβερνᾷ,
'Απὸ τὴ γῆ νὰ ρίξω ἀστροπελέκι,
Τῆς καρδιᾶς μου νὰ ρίξω τὴ φωτιά.

Δὲν ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ πιστέψῃ
Πῶς σύ, γλυκέ ἀδελφέ μου, πλειὰ δὲν ζῃς.
Δὲν κάνει κρῦμα ἔκεινος δόπου κλέψει
Ἐνα ρόδο πολύτιμο τῆς γῆς;

'Ητο ἡ καρδιά σου ἀπὸ ζωῆς γεμάτη
Καὶ μιὰ στηγὴ ὑστερότερα νεκρή.
Σὲ ἡ μητούνα κατάρα ποῦ μ' ἀπάτη
Μᾶς παίρνει ἀπὸ τὸ στήθος τὴν πνοή,

Ποῦ τὰ γλυκὰ τὰ κάλλη τῆς μᾶς δείχνει
Κι ἀνοίγε τὴν ἀπέραντη ἀγκαλιά,

Μὰ 'ς τὰ φιλιά της ἀσπλαχνα μᾶς ρίχνει,
'Αντὶ ζωῆς, φαρμάκι, συφορά.

"Ω δυστυχία! καὶ πρέπει νὰ πιστέψω
Πῶς ἡ χρυσῆ καρδιά σου πλειὰ δὲ ζῇ;
"Ο, τι σκεφθῶ κι' δόπου τὸ βλέμμα στρέφω
Γιὰ σένα, Νιόνιο, τώρα μου μιλεῖ.

Τὰ πρῶτα μας τὰ χρόνια μοῦ θυμάει,
Τὴν πρώτη μας ἀπόκρυφη χαρά,
"Οταν ἀρχίζε ἡ φύσι νὰ σκορπάῃ
Ψεύτρα μαγεία 'ς τὴ δόλια μας καρδιά.

Νιόνιο, θηρηνῶ τὰ νιάτα σου κι' ἀκόμα
Θηρηνῶ πικρὰ τὸ νοῦ τὸ φωτεινό.
"Ος νάσουν σύ, ποῦσαι νεκρὸς 'ς τὸ χῶμα,
Τὴ δύστυχη τὴ μάνα σου πονῶ.

Τὴ μάνα τὴ γλυκεὶα ποῦ μέσ' 'ς τὰ στήθια
Πολλαὶς φοραὶς σ' ἐκράτησε σφικτά,
Καὶ τώρα θὰ ζητῇ τὴν πρώτη ἀλήθεια,
'Ωσάν τρελλή, 'ς τὴν ὑπνοφαντασιά.

'Αφ' τὴν καρδιά σου ἔβγαιναν τὰ πραγούδια
Κ. ἡ μελωδία τοῦ στίχου τοῦ γλυκοῦ,
Κ. ἐπρόσφερες ἀμάραντα λουλούδια
Μαγευόντας μαζὶ ψυχὴ καὶ νοῦ.

Εἰχεις καρδιὰ τόσο θερμὴ, μεγάλη
Π. ἀγκάλιαζες καὶ κόσμο κι' οὐρανὸ,
Κι' αὐτὴ ἡ καρδιά π' ἀδιάκοπα εἰχε πάλλει
Σ' ἔρριξε μέσ' τὴ γῆ μεμιᾶς νεκρό.

'Η ἀπελπισία τοῦ κόσμου, ἡ τριχυμία
Μοῦ ἐπέτρωσαν τὰ μαῦρα σωθικά
Καὶ δάκρυα δὲ σκορπῶ 'ς τὴ δύστυχία,
Μὰ σάν κουρέλι σχίζω τὴν καρδιά.

Στέφανος Μαρτζώκης

ΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΣΟΥ*

(αὐτοσχέδιον)

'Έχουνε, Νιόνιο οἱ στίχοι σου τοῦ γιούλιον τὴ μοσκιάδα,
Τοῦ κύκνου τὸ παράπονο, τῆς ἀρπας τὴ γλυκάδα.
Εἶνε κλωνὶα σμαράγδινα, κλωνὶα ἀπὸ κεχριμπάρι
Ποῦ μιὰ σουλτάνα ἐσκόρπισε 'ςε ρόδινο κλινάρι.
'Αχναὶς ἀκτίνες φεγγαριοῦ 'ς τὸ σιγανὸ ἀκρογιάλι.
Κλεζοῦνε τὸ γέλοο τῆς αὐγῆς, πρωτομαγιᾶς τὰ κάλλη.

*Απρίλιος 1895.

ΑΝΑΡΕΑΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ.

Σ. Δ.—Οι γνωρέρι οι τέχνες δημοσιονομία τὸν πολὺ^ν
κλέψαστον φίλον Διονυσίου Ι. Μαργαρηνού, ηγετού εδιδόθησαν υπὸ^ν
τοῦ ἀγαπητοῦ πατέρου του Μαρτζώκη, καὶ τὸν παραθύρον
Ἀπρίλιον, ευγενικήν γραμμήν πομπήν έγινε.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Ι. ΜΑΡΓΑΡΗΣ

“Εἶνε, ἐστάναξε, ἔκλαψε, ἔχαθη
νὰ ἡ ἱστορία του, εἶνε αὐτὴ,
κοιμᾶται ἀτάραχα στῆς γῆς τὰ βάθη
καὶ γύρω του ἀπειρη κρύα σιγή.

Δ. Ι. ΜΑΡΓΑΡΗΣ

ΕΙΝΕ λοιπὸν ἀλήθεια; Ἐπέθανε ὁ Νιόνιος, οὐ μή
πως ἦταν φέμα; “Οχι, δὲν εἶνε φέμα, εἶνε
πικρὴ ἀλήθεια, καθὼς εἶνε πάντα ἡ ἀλήθεια ὁ
Νιόνιος ἀπέθανεν!

‘Απὸ μακρυά ἡ ἀδύνατή μου φωνὴ δὲ μπορεῖ νὰ φθάσῃ
στὸ ἀνθοστόλιστο νησί μου καὶ προσπεθῶ μὲ ἀψύχους λέ-
ξεις γραμμένες στὸ χαρτὶ νὰ ἐκφράσω ἐνα μέρος ἀπὸ τὴ
λύτη ποὺ γιὰ ἐσὲ αἰσθάνθη ἡ καρδιά μου, φίλατα Νιό-
νιο! Ἐκείνον ποῦ ἀγαποῦσα ζωντανόν, θὰ τὸν ἀγαπῶ
καὶ πεθαμένον. ‘Ο Νιόνιος ὁ Μάργαρης εἴτε ζωντανός εἴ-
τε πεθαμένος θὰ ἦνε πάντοτε ἀγαπητός; σ’ ἐμὲ, καὶ ἀν δὲν
τὸν ἀνθρώπων μπροστά μου, καθὼς πάντοτε, χρωπόν, δρο-
σερδόν, ἡ σκιά του θὰ ἔρχεται συχνὰ νὰ μὲ παρηγορᾷ! Μή-
πως ὁ κόσμος εἶνε τίποτε; “Ἐν θέατρον εἰς τὸ ἀποίειν ὁ
ἀνθρώπος, ἀφοῦ δώσῃ σειράν παραστάσεων, ἀπέρχεται.

χύσω θερμὰ δάγκυρα ἀπὸ ἐδὼ μακρύα ποῦ θρίσκομαι.
Κλαίω τὸν φίλον καὶ τὸν ποιητὴν! Κλαίω δύο καὶ τὰς
αὐτὰς ἴδιατητας σίς ἐν καὶ μόνον πρόσωπον!

‘Ο Διονύσιος Μάργαρης οὐ μόνον ὡς ποιητὴς, ἀλλὰ καὶ
ὡς ὑπάλληλος διεκρίθη. Γλωσσομαθής, γνωρίων τὴν Ἰτα-
λικὴν, Γαλλικὴν, καὶ Ἀγγλικὴν, κατὰ Ελβετίαν, κατεῖχε θέ-
σιν ἐπίζηλον ἐν τῇ Ἰονικῇ Τραπέζῃ. Ἀλλὰ καὶ ὡς πο-
λιτης, ὡς φίλος μήπως ἦτο κατώτερος; Ποῖος τὸν ἐγρά-
ριος χωρὶς νὰ τὸν ἀγαπήσῃ;

«Κανένας δὲν σ’ ἐγνώρισε χωρὶς νὰ σ’ ἀγαπήσῃ
σαν ἔμαθαν πῶς σου εἶχεν καὶ θανάτου ἀνάψῃ
πικρὰ νὰ μὴ σὲ κλάψῃ δὲν ἔμεινε κάνεις.

Κάνεις δὲν ἔμεινε ποῦ νὰ μὴ σὲ κλαύσῃ, κάνεις δὲν ἔμει-
νε ποῦ νὰ μὴ λυπηθῇ τὸν πρόωρον θανατόν σου, φίλατα
Νιόνιο; ‘Α Μούσα λυσίκομος πρὸ τοῦ νεκρεῦ σου κλαίει,
ἡ σύστις, τὸ κάλλος, ὅλα τέλος παντοῦ ἐκεῖνα τὰ δυοῖς
τόσον τρυφερὰ ἔψαλλες, ἔχονται σήμερον θρηνοῦντα ἐπως
κλαύσωσι. Μαζὶ μὲ αὐτοὺς ἔρχομαι καὶ ἔγω ὅπως κλαύστω
ἀπάνω στὸ μνήμα σου, ὅπως χύσω λίγα γιούλια, ἀπὸ ἐ-
κείνα ποῦ τόσο ἀγάπησες ζωντανός καὶ δὲν θὰ ξαναειδῆς
πεθαμένος.

‘Δεκαπενταύγουστος 1895.

ΚΩΣΤΑΣ Ν. ΚΑΙΡΟΦΥΛΑΣ.

‘Ο Διονύσιος Μάργαρης δὲν ἦτο κάτοχος Παναπιστη-
μιακῆς σπουδᾶς, μόνον τὸ γυμνάσιον διῆλθεν. ‘Αλλὰ τὶ
πρὸς τοῦτο; Μήπως πολλοὶ ἐπιστήμονες δὲν εἶνε ἀνάξιοι
τοῦ τιτλοῦ των, καὶ πολλοὶ μὴ διπλωματοῦχοι πολυει-
δῶς διαπρέπουσιν; ‘Ο Μάργαρης ἦτο ἡ ἴδιοφυτε προσωπε-
ποιημένη. Τὰ ποιήματά του ἐλαφρὸς ὡς ἡ χρυσαλλίς, ζω-
ηρά, χαρωπά, ὥρατζ, τρυφερά, ὡς ἡ καρδιά του, ἔψαλ-
λον τὴν φύσιν, τὸ κάλλος καὶ τὸν ἔρωτα, τὰ τρία δη-
λαδὴ ἐκεῖνα, ἀτινὰ ὁ Διονύσιος Μάργαρης ἡγαπησεν. ‘Η
Μούσα του ἐμπνευσμένη πάντοτε ὑπὸ τοῦ ὄντος τῆς Ζα-
κύνθου δρίζοντος, ἦτο εὐθυμος. ‘Αλλ’ εἰφήδιος θάνατος
τὸν ἀφαρπάζει τοῦ κόσμου τούτου, τὸν δόποιον τοσοῦτον
ὑγάπησε καὶ εἰς τὸν δόποιον πολὺ ἐπεθύμει νὰ ζησῃ. Τριά-
κοντα ἔτη ἔγινε καὶ ἡ σκληροκάρδιος ‘Ατροπός
φθονήσασα ἔκοψε τὸ νῆμα τῆς τοσοῦτον εὔτυχοῦς ζωῆς
του. Εἰς νεκρὸς περιστέρερον, εἰς ἀνθρώπος δλιγάτερον, ή-
σως μοὶ εἴπητε. ‘Αλλ’ δοῦ! Μόνον εἰ κοινὸι ἀνθρώποι δὲν
ἀφήνουν ζῆν της ἐπὶ τοῦ κόσμου διεβάσεως των. ‘Αλλ’
ὁ Διονύσιος Μάργαρης δὲν ἦτο κοινὸς ἀνθρώπος.

Σκέπτομαι, συλλογίζομαι, καὶ ἀκόμη μοῦ ἔρχονται εἰς
τὴν διάνοιαν αἱ παρελθοῦσαι ἡμέραι! Ποσάκις ἀμέριμνοι
πρὸ τοῦ διαρρέοντος χρόνου, ὡνειρεύομεθα καθήμενοι μόνοι
καὶ μὴ σκεπτόμενοι περὶ τοῦ κόσμου! ‘Ενθυμοῦμαι, ὡς ἐ-
δὺ ἡτο γένες μόλις, ὅτε ἡμέραν τινὰ συνομιλεῦ-
τες περὶ ζωῆς καὶ θανάτου, σὺ μοὶ ἔλεγες: «Ο κόσμος
δὲν εἶγε τίποτε. “Οσον καὶ ἐν ζήσῃ κανεὶς θὰ ἔλθῃ μία
μέρα γένεται, ὅτε τὸ περιστέρερον συντολεύει κά-
νεις τὴν ζωὴν αὐτὴν τόσον περιστέρερον εἶνε εὐτυχές».
Μηδικούμαι δλας τὰς ἀνεπιστρεπτει παρελθοῦσας ἡμέρας
τῆς οὐδούμιας καὶ διασκεδάσεως, καὶ σκεπτόμενος δτὶ τὸ
βλέπει μου δὲν θὰ ἀτενίσῃ ποτὲ πλέον τὸ ἴδιον μου,
καὶ σκεπτόμενος δτὶ δὲν ἡ ἀκούσω πλέον τὴν τοσοῦτον
συγχινητικὴν φωνὴν σου, καὶ σκεπτόμενος δτὶ δείγητε διε-
παντεῖ; ἡ μούση σου; δὲν δύναμαι νὰ μὴ κλαύσω, νὰ μὴ

Θᾶναι γλυκὸς δ θάνατος μεσ’ τὸ ἀνθρόδο σου στρῶμα
“Οταν τὰ μάτια μίαν αὐγὴν θὰ κλείσω
Καὶ τὸ δόνομά σου τὸ γλυκό προφέρωντας ατὸ στόμα
Στερνὸ χαιρετισμὸ σ’ εσὲ θ’ ἀφίσω.

† Δ. Ι. ΜΑΡΓΑΡΗΣ

Καὶ ὁ πόθος του ἔξεπληρώθη, ἀλλὰ φεῦ! κατὰ τὴν
ἡλικίαν ἐκείνην, καθ’ ἓν πλήρης ἀκμῆς ἔβαινε πρὸς
τὴν ἡώ τοῦ βίου του, καθ’ ἓν ἐποχὴν ἐν τῷ οἰστρῳ
τῆς φαντασίας του ἐγίνωσκε διὰ τῶν γλυκυφθόγγων
στίχων του νὰ ἔξωτερικεύῃ τῆς πονούστης καρδίας
του τὰ αἰσθήματα. Εἰλικρινής πρὸς τοὺς φίλους,
γενναῖος κατὰ τὰ αἰσθήματα καὶ τὴν ψυχὴν, ποι-
της καθ’ ὅλην τὴν σημασίαν τῆς δέξεως ἐγνώριζε νὰ
συνδυάζῃ ἐν τοῖς ἔργοις του τὴν γλυκύτητα ὑφους
καὶ αἰσθημάτων μὲ τὰς καθημερινὰς κοινωνικὰς πε-
ριπτείας. Εν στιγμαῖς μελαγχολίας αἱ χορδαὶ τῆς
λύρας του μεστοῦς πικρίας φθέγγους ἔξεπεμπον,
διὸ καὶ ἐν τινὶ ποιήματι του ἔγραφε.

“Ετοι περνοῦνε, ἀγάπη μου, τῆς εὐτυχιᾶς ἡ μέρες
“Οπως περνοῦν τὰ οὐγγεφα ψυλὰ στὸν οὐρανό,
“Οπως περνοῦν τὴν ἀνοιξι στὸν κάμπο ἡ περιστέρες,
“Οπως διαβαίνει τρέχοντας τὸ κῦμα στὸ γιαλό.

‘Ο θάνατος τοῦ Διονύσιου Μάργαρης δὲν ἐγκατ-
άδειται μόνον κενὸν ἐν τῷ συνκρότῳ φιλολογίᾳ, τῆς
μητέρας πατριόδος ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ τοῦ διού εθνους.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΛΗΞΟΥΡΙΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Είναι πεπρωμένον τὰ πρόσωπα ἑκεῖνα, εἰς δὲ φύσις ἔχαρισε ζωρὸν φαντασίαν κατά τε τὸ πνεῦμα καὶ τὴν καρδίαν νὰ ἀπέρχωνται προώρως πρὸις ἢ κοινωνία καλῶς τὰ ἐννοήσῃ. Είναι ἐθνικὸν δυστύχημα οἱ εἰς τὴν λατρείαν τῶν Μουσῶν ἀποδυθέντες, οἱ δὲ ἀκτινοβόλοι ἀστέρες ἐπὶ τοῦ στερεῶματος τοῦ ἐλληνικοῦ Παρνασσοῦ σελαγίσαντες, νὰ δύσωσι κατὰ τὴν λαμπροτέραν τῆς ἡλικίας καὶ τῆς δράσεως τῶν στιγμῶν. Ἡ σύγχρονος φιλολογία οὖν τῇ ἀνεπανορθώτῳ στερήσει τοῦ Παπαρρηγοπούλου, τοῦ Βασιλειάδου, τοῦ Στρατούδακη, τοῦ Κρυστάλλου, τῆς Οἰκονομίδου καὶ τόσων ἄλλων φωτοβόλων ἐν τε τοῖς γράμμασι καὶ αἰσθήμασι μελῶν της, θέλει θρηνεῖ καὶ τὴν τοῦ Διονυσίου Μάργαρη. Περιπαθῆς καὶ οὗτος, ἐνθεν μὲν φαιδρὸς καὶ χαρίεις, ἐνθεν δὲ μελαγχολικὸς καὶ πλήρης ἀπογοντεύσεως. Λαμπρὸς δὲ ἡ Ἱρις ἐν τῷ στερεῶματι καὶ παιγνιώδης δὲ καὶ χρυσαλλίς ἐν τῷ λειμῶνι, θρηνώδης δὲ δὲ δὲ ἡ ἵτεα καὶ ἡ κυπάρισσος.

Οὐτω ἐν τοῖς ἔργοις τοῦ Διονυσίου Μάργαρη διεφάνετο εὐθυῖα καὶ χάρις οὐ τυχαία. Μετὰ τῆς αὐτῆς λυνάμεως προσκάλει τὴν χαρδάν, ἐνίστε δὲ τὴν συγκίνησιν καὶ τὰ δάκρυα. Διὸς καὶ ἀπίλαυνον οὐ μόνον τῆς ἐκτιμήσεως τῶν ἀπανταχοῦ λογίων, ἀλλὰ καὶ ἡ ἡμετέρα πατρὶς συγκατέλεξε αὐτὸν μεταξὺ τῶν ὀλιγίστων, οὓς ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ καὶ ὁ δίκαιος τῆς κοινωνίας μας ἐπαινεῖς, δὲ στέφανος νικητηρίου δάφνης, ἔστεψε τὸ μέτωπόν του. Ἀλλὰ δυστυχῶς δὲ καλλιτεχνικὸς ἀστήρ του, δὲ ἐπ' δλίγον ἐν τῷ αἰθέρι διαλάμψας, ἔμελλε νὰ δύσῃ ἐν τῇ σημερινῇ μαρασμῷδει κοινωνικῇ καταστάσει, ἐν ἡ πρὸ τῆς ὑλῆς καὶ τοῦ συμφέροντος παραμερίζουσι αἰσθήματα καὶ ίκανότης, βασιλεύει δὲ ἡ ἀμάθεια καὶ ὁ φθόνος, δύσκολον δὲ ἐπομένως τὸ κενόν του σημερον νὰ ἀναπληρωθῇ.

Ἐζησεν δὲ Διονύσιος Μάργαρης ταπεινός καὶ ἄνευ κούφου κομπορρημοσύνης, ἐνετρύψθησε εἰς τὴν μελέτην πεζῶν καὶ συγγραφέων, φιλόμουσος εἰς τὸ ἔπακρον, ἔγκλειών ἐν ἑαυτῷ καρδίαν μεστὸν εὔγενῶν αἰσθημάτων πάντοτε συνεμερίζετο τὴν ὁδύνην τῶν θυμάτων τῆς δυστυχίας, ψυχολογήσας δὲ ἐπὶ τοῦ πλήρους ἀπάτης ματαίου τούτου κόσμου, βλέπων πολὺ τάχιστα ἀφίπταμένας τὰς ἐλαφροπτέρους ἐλπίδας τῶν θυντῶν, ἥρεσκετο δὲ ἐπὶ τὸ πλειστὸν ἐν τῇ μονώσει, διὸ καὶ ἔγραφε:

Φήμη, δόξα δὲν ζηλεύω, οὔτε πλούτη δὲν γυρεύω
Μαζεύμενα μὲν ὑπὸ θυροπόν. Μὰ ζητῶ γλυκεῖα καρδία
Ποῦ νὰ γύρη μὲν φιλία Καὶ «πονῶ μὲ σὲ νὰ πη.»

Καὶ ἐν τοῖς ὀλίγοις τούτοις στίχοις διαφαίνεται ὀδόκληρος ὁ ἀδαμάντινος χαρακτήρος του.

Καὶ ἀπῆλθε τῆς προσκαίρου ζωῆς ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας του, καὶ προεπέμφθη ἐν ἀκρᾳ συγκίνησι μέχρι τῆς ὑστάτης του κατοικίας κατὰ τὴν μεστὸν ἐμπνεύσεως ὅραν ποῦ

περήφανος ὁ πλιος βασιλεύει
καὶ χάνεται χουσόπλεχτος στὴ δύσι.

Καὶ ὑπὸ τὸν τρεμοσβύνοντα ἥχον τοῦ μικροῦ κώδωνος τοῦ νεκροταφείου, δι' οὐ πρὸ τῶν δύμάτων τῆς ἀνθρωπότητος παρουσιάζεται ὁ βαθὺς πέπλος ὁ καλύπτων τὸ μυστήριον τῆς ζωῆς, ἡ σελήνη οἰονεὶ θέλοντα καὶ αὐτὴ νὰ συμμεθέξῃ τῆς λύπης τῶν παρισταμένων καὶ ἀποχαιρετήσῃ τὸν τοσίκις ἐν τῇ ζωῇ του θαυμαστὸν τῆς, ἀνέτειλε, ἀπέναντα ὅπως διὰ τῆς ὡχοῦς παρουσίας τῆς συντείνει εἰτὶ μᾶλλον εἰς τὸν πλήρη συγκίνησιν ἐνταφιασμὸν λαμπροῦ πο-

λίτου, εἰλικρινοῦς φίλου, διαπρεποῦς τοῦ Ζακυνθίου Παρνασσοῦ μέλους, οὐ

Καθένας μας στὸ μνῆμα του μὲ λύπη ὅταν βαδίζῃ
Μὲ σέβας καὶ μὲ δάκρυα θὰ δίνῃ τὸ φίλη
Καὶ ὅταν θ' ἀρχεται ἡ ἀνοιξι, ἡ γῆ θὲ νὰ στολίζη
Καὶ θὰ τοῦ ψάλλῃ θλιβερὰ τῆς νύχτας τὸ πουά.

26 Οκτωβρίου 1895

ΣΠΥΡΙΔΩΝ Δ. ΚΟΝΤΟΓΙΩΡΓΑΣ

ΟΛΙΓΑΙ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΙ

*Ερριμένοι ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ φίλου μου

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ Ι. ΜΑΡΓΑΡΗ.

Πάντοτε φίλος, ἀδελφὸς, συμπαθής, ἐλεήμων, ἀνεξίκακος, καλοκάγαθος τὴν καρδίαν καὶ ἄγγελος τὴν ψυχήν.

Ζάκυνθος

Γ. Α. ΔΟΓΟΘΕΤΗΣ.

ΤΗΣ ΕΓΕΡΣΙΑΛΥΠΩΣ ΜΝΗΜΗΣ

ΤΟΥ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ Ι. ΜΑΡΓΑΡΗ

Πέφτετε, φύλλα, πέφτετε, πούρχονται τώρα χιόνια καὶ δένδρα ξανανθήσετε, σᾶν ἐλθῃ ἀνοιξι πάλι· πλὴν τῆς ζωῆς μας γρήγορα περνᾶτε μαῦρα χρόνια καὶ ρίχνετε μας εἰς τῆς γῆς τὴν παγερὴ ἀγκάλη. Μὲ τέτοιες σκέψεις εἰς τὸ νοῦ, χωρὶς τὸν πόνο ὅμως ποῦ ἔκλειες εἰς τὰ στήθη σου τὸ στήμα σου νὰ ἐκφέρῃ, ἔσθισες, φίλε, κι' ἔφυγες εὐθὺς, διποὺ δρόμος ἀπὸ τὴν γῆ ἣ τὸν οὐρανὸν γιὰ μὲ στιγμὴ μᾶς φέρει.

OXI! δὲν εἶχον ἄδικον οἱ εἰπόντες, δτι ἡ ζωὴ ἐν μόνον βῆμα ἀπέγει τοῦ θανάτου· διότι τῆς πικρᾶς ταύτης ἀληθείας ἀπόδειξις πρόκειται ἡμῖν δὲ θάνατός σου, ἀτυχές Διονύσιε, τὸν ὅποιον ἀπό τινων μολις ἡμερῶν ἀπαρηγορήτως θρηνοῦμεν. ‘Ως ύπο κεραυνοῦ αἰφνηδίως, ἀπροσδοκήτως βληθεὶς κατέπεσας, ἵνα μὴ εἰς τὴν ζωὴν ἐγερθῆς πλέον, πολύδακρυ φίλε, καὶ ἐνῷ χθὲς ἔτι ἐν τῷ μέσῳ τῆς οἰκογενειακῆς ἐστίας, πλησίον τῶν φίλων καὶ συγγενῶν, πλήρης ζωῆς, νεότητος καὶ δράσεως ἔψχαλες, ἐμειδίας, ἡγάπας καὶ ἐλατρεύετο, ἐνῷ τὰ δινειρά τῆς εὐαισθήτου καρδίας σου, ἐν ἡ δὲ φύσις δλη συνεσταλμένη περιεκλείετο, καὶ ἔκαστος παλμὸς τῆς δποίας ἥτο τρυφερὸς χαιρετισμὸς πρὸς δὲ τὸ ώραίον ἡ φύσις περιέχει, εἰς μελισταγεῖς στίχους μεταποιούμενα ἐπέχυνον παντοῦ τοῦ δροσοτραχοῦς ἀγθούς τὸ ἄρωμα, τῆς διαγελώσης ἀναζήσεως τὴν δρόσην τὸν ἀρδυταρπνόν τὴν ἀρμονίαν καὶ τὴν μεθυστικὴν γλυκύτητα τοῦ ἀγνοτάτου ἔρωτος, αἴφνης τοῦ κατασταθείσας τοῦ θεού τοῦ ΑΙΚΑΝΟΒΑΤΕΙΟΥ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΣΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

τῆς λύρας σου τὰς εὐμόλπους χορδὰς, λησμονοῦσα ἴσως ὅτι, ἀντὶ λύρας, εἶχες σὺ τὴν καρδίαν, καὶ πρὶν ἔτι ἐκπνεύσωσιν αἱ τήχοι τῶν τελευταίων ἀσμάτων σου, εἰδομεν σὲ ἐκπνέοντα καὶ ψυχὴν ἡσπάσθημεν τὸ σῶμά σου ἔκεινο, τὸ ὅποιον ἐπὶ τριάκοντα καὶ ἑπτά δλα τοῦ βίου σου ἐτη διεθέρμανον τὰ εὐγενέστερα τῶν αἰσθημάτων. Οἱ θάνατοί σου, πολύκλαυστε Διονύσιε, ἐπῆλθε μετ' ἵσου τάχους ἡ ὑψιπέτις φαντασία σου διερχομένη τοὺς αἰθέρας, ἐπλανάτο εἰς τὰς ἀγνώστους ἔκεινας τοῦ ἰδαικοῦ χώρας, εἰς ἃς τοῦ ποιητοῦ μόνον ἡ διάνοια δύναται νὰ προσπελάσῃ, καὶ ἀπέθανες ἐν αὐτῷ τῷ ἔαρι τῆς νεότητός σου, καὶ ἡρπάγης ἐκ τῶν τρυφερῶν ἀγκαλῶν μητρὸς ἀτυχεστάτης, καὶ ἐστερήθησαν οἱ ἀδελφοί σου ἀδελφοῦ προσφιλεστάτου, οἱ φίλοι σου φίλου εἰλικρινοῦς, οἱ συγγενεῖς σου συγγενοῦς ἀφοσιωμένου, καὶ ἀπώλεσαν τὰ ἄνθη, τὰ πτηνὰ, τὸ ἔαρ, ἡ καλλονή, ὁ οὐρανὸς, ἡ φύσις ἔνα συμπαθῆ ὑμνητήν των, αἱ Μοῦσαι ἔνα λάτριν αὐτῶν ἐνθουσιώδη. Καὶ ἀπέθανες καὶ τὴν θέρμην δλην τῆς καρδίας σου, δλον τὸ ζώπυρον τοῦ αἰσθημάτος σου διεδέχθη τὸ ψῦχος τοῦ σκληροῦ θανάτου, τὸ ὅποιον ἡσθάνθημεν εἰς τὰ χειλη, δταν νεκρὸν καὶ ἀφωνον σὲ ἡσπάσθημεν ἐπὶ τῆς ἐπιθανατίου σου κλίνης.

“Ω! τίς νὰ σοὶ τὸ ἔλεγεν, ἀνεπίληστε φίλε, δταν πρὸ δλίγων μόλις μηνῶν ἀπογοητευθεὶς ἐκ τῆς ψυχρότητος τῆς πεζῆς ἡμῶν κοινωνίας, τοσοῦτον δλίγον ἔκτιμωσης τὰ τῆς διανοίας ἔργα, τὰ προΐσντα ταῦτα τόσων ἀγώνων καὶ κόπων, μὲ προέτρεπες νὰ θραύσωμεν τὸν κάλαμον, τίς νὰ σοὶ τὸ ἔλεγεν, ὅτι ὁ κάλαμός σου ἔκεινος ἥθελε θραυσθῆ ἐντὸς δλίγου μετὰ τῆς ζωῆς σου! Καὶ δμως ἀπέναντι τῆς ψυχᾶς ἔκεινης πεζότητος, σὲ ἔξηκολούθεις πάντοτε τῆς καρδίας σου τὰς εὐγενεῖς ἔφεσεις, περιβάλλων τὰ προσφιλῆ σου ἐν τῷ κόσμῳ ἀντικείμενα διὰ τῆς θερμότερας ἀγάπης καὶ τῆς τρυφερωτέρας στοργῆς!

“Ησο, Διονύσιε, πολίτης ἐνάρετος, φίλος εἰλικρινῆς, ἀνεπιτήδευτος, ἀγαπητὸς τοῖς πάσιν. Η καρδία σου ἐπλάσθη μόνον, ἵνα ἀγαπᾷ. Ἀφοῦ σ' ἐμέθυσε τῶν ρόδων τὸ ἄρωμα, ἀφοῦ σὲ ἔθελξαν αἱ φάσεις τῆς ἡσοῦς καὶ αἱ ἱροδόχροες σταγόνες τῆς δρόσου ἐπὶ τῶν φύλων, ἀφοῦ τὸ γλυκὺ τῆς ἀηδόνος κελάρυσμα καὶ ὁ ἐλαφρὸς ζέφυρος κατεκύλησαν τὰ ὕδατά σου, ἔζητησας τὸ ἄγνωστον εἰς κόσμους δλιώτερους καὶ εἰς τὰ ὑψή, ὅπου τοῦ ποιητοῦ δ προορισμὸς σὲ ἦγεν, ἀτενίζων, δὲν προσέσχεις εἰς τὸν παρὰ τοὺς πόδας σου παρουσιασθέντα τάφον καὶ ἐν αὐτῷ προσκρούσας συνετρίβης, ὡς νυκτὶς ἀπειρος τοῦ πολυκυμάντου βίου.

Δαιμῶν κακὸς ἀπὸ τινῶν ἐτῶν ἀπαισίως λυμαίνεται τὴν ἀτυχῆ ἡμῶν νῆσον. Ωσεὶ δὲ μὴ ἥρκουν αἱ τόσαι ἀλλεπάλληλαι συμφοραὶ, ἃς ἐν δραχῇ διαστήματι ἐν αὐτῇ ἐπεσώρευσεν, ἀποτόμως ἐρρίφθη καὶ ἐπὶ τῆς εὐγενοῦς φάλαγγος τῶν δλίγων τῆς διανοίας ἔργατῶν καὶ ἀφήρασεν ἀπ' αὐτῆς ἐν ἐκλεκτὸν μέλος, ἀφήσας κενὸν μέγα, δυσπλήρωτον ἀτυχῶς διότι ἐν τῇ νεωτέρᾳ στείρᾳ γενεᾷ δὲν διαβλέπομεν τοὺς καλλιεργητὰς ἔκεινους τοῦ πνεύματος, φύς μόνος ὁ εὐγενῆς ζῆτος, ἐν μέσῳ τῶν περιπετειῶν δλίλου παρόντος καὶ τῶν ἀπογοητεύσεων μέλλοντος λικνητικῶδους, ἤγαγε πάντοτε, ἵνα τὸ δνομική τῆς εμικρά, ἡμέρην μήσου ὑπε-

ρηφάνως ἀκούωσι τιμώμενον καὶ τεταγμένον ἐν ἐσῃ μοίρᾳ πρὸς τὰς πνευματικῶς προηγμένας πόλεις τῆς μεγάλης ἡμῶν πατρίδος. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ θάνατός σου, πολύκλαυστε φίλε, αἰσθητότερος παρίσταται καὶ ἡ ἀπώλειά σου ἔτι μᾶλλον ἐπώδυνον καθίστησι τὴν θλῖψιν ἡμῶν.

‘Ὕπὸ τὸ κράτος τοῦτο τῆς θλίψεως, ἐνδακχούς φίπτω πρὸ τοῦ νωποῦ σου τάφου τὰς αἰσθηματικὰς ταύτας γραμμὰς, ἃς καθῆκον φίλας καὶ ἀφοσιώσεως μὸν ὑπηγόρευσε.

Χαῖρε, φίλε ἀφιλοχερδές, συνάδελφε πολύτιμε, ποιητὰ μετριόφρον. Τὰ ἀσματα, ἀτινα τόσον περιπαθῶς ἐψαλλες, ἀτυχὲς Διονύσιε, ἃς μεταβληθῶσιν εἰς ζεφύρους, ἵνα θωπεύωσι τὰ περὶ τὸν τάφον σου ἄνθη, τὰ ὅποις τόσον ἐλάτρευσες καὶ ἔξυμνησες, καὶ ἔκαστον τῶν ὅποιων θέλει φέρει εἰς τὴν μνήμην ἡμῶν τῶν ἐπιζώγων πάντοτε τὸ δνομά σου. Η γῆ τῆς ποιήσεως ἔστω σοὶ ἐλαφρὰ, ποιητὰ πεφίλημένε!

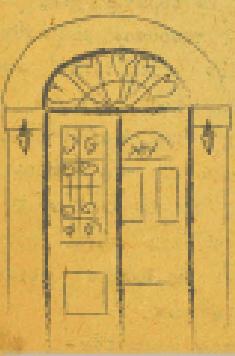
ΛΕΩΝΙΔΑΣ Χ. ΖΩΗΣ

ΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

— ‘Ὕπὸ τὸν περιεκτικώτατον διὰ πάντα “Ελληνα τίτλον ε'Α ν α τ ο λ ή ἀγγέλλεται η κατὰ Ευριακὴν ἐν ’Αθήναις ἔκδοσις ἐπιθεωρήσεως πολιτικῆς, κοινωνικῆς καὶ φιλολογικῆς εἰς σχῆμα μεγαλίστερον τῆς ε'Α'κροπόλεως καὶ ἐπτάστηλος. ’Εξαφαλισθείσης τῆς συνεργασίας εἰδίκων καὶ δεδομιμοσμένων καλάμων, η ε'Α ν α τ ο λ ή θέλει περιέχει ε'Αθρα πολιτικά, ὑπὸ ἀρχας ἀνεξαρτήτους, φιλολογικά, κοινωνικά, στρατιωτικά, ἐμπορικά, ναυτικά, διευθυντικά, ἐπιστημονικά, ὑλην σατυρικὴν πεζὴν καὶ ἔμμετρον, εἰκόνας καὶ γελοιογραφίας καλλιτεχνῶν δεδοκιμασμένων καὶ ἐν γένει πᾶν δ, τι δύναται νὰ καταστήσῃ πανελλήνιον δημοσιογραφικὸν ὅργανον εξιον τοῦ ὑψηλοῦ αὐτοῦ προορισμοῦ. ’Ετησία συνδρομὴ ἐν ’Ελλάδι δρ. 6. ἐν τῇ ἀλλεδαπῇ φρ. χρυσᾶ 8. ’Εξάμηνος ἐν ’Ελλάδι δραχμ. 3,50. Οἱ δυσδόμενοι νὰ ἐγγραφῶσι συνδρομηταὶ τοῦ ἀξιοσυστάτου τούτου φύλλου δύνανται νὰ προσέλθωσι περὶ τῷ γραφείῳ τῶν «Μοισῶν».

ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΩΝ.

‘Αρ. 76. σελ. 421 ἀντὶ ΟΕ.’ γρ. ΟΣΤ.’ σελ. 427. στήλη ἀ.στοῖχ. 10 ἀντὶ τῶν πρώτων γρ. τῶν πρώτων μοισ—στηλ. Β'. στοῖχ. 41 ἀντὶ 1875, γρ. 1882.—’Αρ. 77ε. 429. στηλ. ἀ.στοῖχ. 5 ἀντὶ ἀλλας γρ. ἀλλας.—σ. 480 στ. α. στοῖχ. 63 ἀντὶ τοὺς γρ. εἰς αὐτάς.—σ. 6'. στοῖχ. 56 ἀντὶ θεμιτὰ γρ. θεμιτὰ καὶ ἀθέμιτα.—σ. 431 στ. α. στοῖχ. 27. ἀντὶ χωρὶς γρ. χωρὶς τὸ—σ. 431 στ. 6'. στοῖχ. 12 ἀντὶ προτερήματα γρ. παραπτώματα.—στοῖχ. 18 μετὰ τὴν λέξιν ἐλληνες, πρόθες πένονται καὶ δυστυχοῦσιν, ἐνῷ οἱ τοῦ Όθωμανικοῦ Κράτους ὑπήκοοι.—στοῖχ. 26. ἀντὶ ἐπισκέπτηται γρ. ἐπισκέπτονται.—στοῖχ. 43 ἀντὶ οἱ μεταγενέστεροι γρ. αἱ μεταγενέστεραι—στοῖχ. 47. μετὰ τὴν λέξιν ἔργων, πρόθες ἡμῶν. Μήπως καὶ ἡμεῖς δὲν ἐδρέψαμεν τοὺς καρποὺς τῶν θυσῶν, τῶν ἡρωϊσμῶν, τῶν κακούχιων, τῶν εργάνων.—σ. 32 γρ. 6'. στοῖχ. 10 ἀντὶ τεθραυσθεῖν γρ. θευσθεῖν. Τὰ λοιπὰ αφίενται τῇ εὑμενείᾳ τῶν ἀνεργοῖς ΛΑΚΕΒΑΤΕΓΟΕ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

δὴ πρόκειται νὰ διαγράψωμεν τις γέ τῶν συν-
οἱ θποῖοι:—γνωστοὶ ἄλλως τε, διότι οἱ αὐ-
πάντοτε καὶ παντοῦ πράττουσιν,—ἔχουσι τὴν
γεννηκιότητα νὰ ἔησε συνδρομηταὶ, χωρίς ποτε νὰ πληρώνωσι,
τινὲς δὲ μάλιστα θέλουσι νὰ ὀνομάζωνται καὶ φιλαναγνῶ-
σται, —παρακαλοῦμεν διὰ τελευταίαν φορὰν τοὺς κ. κ. συν-
δρομητὰς ἡμῶν νὰ μῆς δηλώσωσιν εἴς αὐτῶν τινὲς ἐπίθυ-
μοῖςι νὰ μὴ ἔησε εἰς τὸ μέλλον συνδρομηταὶ, διότι καὶ
τοὺς λογ(ο)μούς ἡμῶν, δισον ἀφορᾷ, τὸ περιοδικόν, θέλουμεν
νὰ κανονίσωμεν, καὶ δὲν ἐπιθυμοῦμεν, τῇ ἀληθείᾳ, νὰ ἐντε-
πώμεθα διὰ λογ(ο)μόν, αὐτῶν ὁσάκις συναντώμεθα μετ' αὐτῶν
καθ' ὅδον.

— Μετ' ἀπορίας ἡμῶν ἀνεγνώσκουεν ἐν τῷ 144ῳ φύλλῳ
τοῦ «Πατριώτου» διτὶ αἱ «Μοῦσαι» ὡς ἡθικὸν αὐτούργον
διὰ τὴν ἐν Πύργῳ ἀπόπειραν δολοφονίας ἀναρέρουσι ἔναν ἔν-
τιμον καὶ εὐγενέστατον συμπολίτην μας καὶ πῶς ὁ τύ-
πος δὲν πρέπει νὰ ἀναφέρῃ διὰ τέτοιας πράξες πρόσωπα
ἀγαπημένα καὶ ἔκτιμημένα, παρὰ μόνον δταν θε-
βαιώνη τηγ πράξης τους ἀπέφασι δικαστική. ¹ Αν δὲ συ-
νάδελφος ἐλάμβανε τὸν κόπον ν ἀναγνώσῃ καὶ πάλιν τὸ διά-
φορον ἐκεῖνο τῶν «Μουσῶν» ἐπὶ τοῦ ὅποιού ἔφερε τὰς, ὡς ἔ-
νω, κρίσεις του, θεοχίων; Θὰ ἐπειθετο, διτὶ ἡ εἰδῆσις ἐκείνη
δὲν προήρχετο ἐκ μέρους τῆς Διευθύνσεως, ἀλλὰ εἶχε ληφθῆ-
ει τῆς ἐν Πάτραις ἐκδιδούμενης ἐφημερίδος «Πελοποννήσου»
(ἀριθ. 1244), ἦτις δημοσιεύουσα τὸ εκ Πύργου τηλ)μα τοῦ
κ. Ν. Δογούθετου προσθέτει: «Ἡ ἀνωτέρω διελεφονικὴ ἐ-
πιθεσὶς εἶνε πάστης ἀλλῆς φοβερωτέρα ὡς συνεργήσα-
τος εἰς ταύτην ἀνθρώπου τῶν Νόμων καὶ τῆς Δικαιο-
σύνης» πρέπει δθεν αὐτηρῶς νὰ τιμωρηθῶσιν οἱ ἔνοχοι
παρὰ τῆς ποινικῆς δικαιοσύνης, ἦτις διφεύλει τάχιστα
νὰ λάθη μέτρα ύπερ ἀσφαλείας τῆς ζωῆς τῶν πολιτῶν.
«Ἀλλο; τε ἡμεῖς οὐδὲν εἴχομεν πάθος ἐνεντίον τοῦ κ. Ἀρ-
βανιτάκη, τὸν ὅποιον οὐδὲ καν γνωρίζομεν» καὶ τοι δὲ εἴχο-
μεν εἰς γείρας μας ἐπιστολὴν ἐκ Πύργου, ἐπιβεβαοῦσαν τὰ
ἐν τῇ «Πελοποννήσῳ» κατ' αὐτοῦ γραφόμενα καὶ ἐπο-
μένως λεπτομερέστερον ἡδυνάμεθα ἐπὶ τοῦ προκειμένου νὰ
γράψωμεν, ἀπερύγομεν οὐχί» ἥττον νὰ ἐπέμβωμεν εἰς τὸ ἔρ-
γον τῆς δικαιοσύνης, πρὸν ἡ αὕτη θεοικότητα τὴν πρᾶξιν ἐ-
κείνην. ² Εν δὲ, ὡς δημοσιογράφοι, δὲν ἡδυνήθημεν καὶ νὰ
παρασιωπήσωμεν τὴν ἐντύπωσιν, τὴν ὅποιαν προέξουσι τοι-
αῦται πράξεις καὶ μάλιστα, καθ' ἡς εἴχουμεν πληροφορίες,
ἐκτελούμεναι παρό. Ὡν ἀπητεῖτο ἄκρος σεβασμὸς τῶν Νό-
μων καὶ τῆς Δικαιοσύνης καὶ διὰ τοῦτο τόσην θλιβερὰν
ἐντύπωσιν ἐπροέξουσμεν εἰς τὸν «Πατριώτην» ποίας ἔ-
ρα γε κρίσεις ἡθελομεν εἰκρέας, ἐὰν ἐδημοσιεύσουμεν διατριβέν
κατὰ δημοσίχεις τινὸς Ἀρχῆς («Πατριώτης» ἀρ. 131) ἡ
έκαν ἡκούσουμεν, διτὶ ἐν τῇ πόλει ἡμῶν ἔγινε μία ληστεία
ἀπὸ ἔνα ιερέα; κτλ. («Πατριώτης» ἀριθ. 130) ποὺ εἰσέπι
ἐκδοθῆ δικαστικὴ ἀπόφασις; Ιὔχομεν νὰ μὴ παρεξηγούθωμεν
ύπὸ τοῦ φίλου συναδέλφου, εἰς ἐποχὴν μάλιστα, καθ' ἣν τό-
ση παρατηρεῖται τάσις πρὸς ἔνωσιν καὶ ὄμονοις τῶν δημο-
σιογραφούντων.

— Λίαν ἐπαξίως ἀπενεμήθη κατ' αὐτὰς ὁ χρυσοῦς Στρυ-
ρὸς τοῦ Σωτῆρος τῷ ἀξιωτίμῳ συμπολίτῃ ἡμῶν εργοστά-
σιάρχῃ καὶ μεγαλεμπόρῳ κ. Καριλλώ Νικολάου Μερκάτη· Η
ἡδικὴ αὕτη ἀμοιβὴ τοῦ κ. Μερκάτη διὰ τὰς ἐν ταῖς δικηφό-
ροις τῆς πατρίδος ἡμῶν περιστάσεσιν ὑπηρετίκας αὐτοῦ, ιδί-
ως δὲ διὰ τὰς ἐν τῇ ἐπιστρατείᾳ τόσας ἐκδουλεύσεις, καὶ τὰς
καθημερινὰς αὐτοῦ εὐεργεσίας, ἃς τῇ κοινωνίᾳ παρέχει, ὡν
μία καὶ μεγάλη ἡ κατὰ τὴν τελευταίνην πυρκαϊτίνην πρόθυμος
καὶ εὐγενής αὐτοῦ πρὸς κατάσθεσιν αὐτῆς θοήθεις, μεγάλως
τιμᾷ τοὺς δικιάς ἐκτιμῶντας καὶ βραχεύοντας τὴν ἀξίαν καὶ
τὴν ικανότητα ὅπου ἀν εὐρίσκωσι τεύτην, ἀνεξιχτήτως κομμά-
των ἢ ὄλλων παραπτησίων λόγων.

— Εὐχαρίστως πληροφορούμενοι διε τινὲς ἐκ τῶν μαθητῶν τῆς τά. τοῦ Γυμνασίου ἀναγγείλαντες; τις ἐλλεῖψεις αὐτῶν περὶ τὴν γαλλικήν, ἐλλεῖψεις, οἷς ἔχουσι; διατυχώς τάντες σχέδον οἱ εκ τοῦ φρολαρχείου απολυόμενοι, καὶ κατάνοοῦντες τὴν χρησιμότητα τῆς ἀπαρχιτήτου ταύτης γλώσσης, ἐσχημάτισαν τάξιν, ἵνα προγνυμναζωνται υπὸ τοῦ Ιεζοῦ καθηγητοῦ τῆς γαλλικῆς κ. Α. Μαρτζώκη, ἀκολουθούντος ἐν τῇ διδασκαλίᾳ αὐτοῦ τὴν λυσιτελῆ μέθοδον τοῦ ἐν τῷ πτυχίῳ γυνασίῳ διαπεποῦ καθηγητοῦ κ.Μ.Μαρτζώκη.

— Πολλὰ περὶ πολλῶν πολλάχις ἀκούονται παράπονα, 3

νη ἐπὶ μεγάλῃ ζημίᾳ τῶν Βουλομένων νὰ ἐργασθῶσιν ἐν αὐτῇ. Ἐὰν σκοπὸς τῶν Βιβλιοθηκῶν εἴναι ἡ ἐν αὐταῖς προσφυγὴ τῶν περὶ τὰ γράμματα ἀσχετούμενων πρὸς ἐργασίαν, οὐδὲ παρακαλοῦμεν τὸν ἀξιότ. κ. δήμαρχον νὰ κανονίσῃ τὰς ὥρας τῆς δημοτικῆς Βιβλιοθήκης, διὰ νὰ γνωρίζῃ τις πότε δύνανται νὰ μεταβῇ ἐν αὐτῇ πρὸς ἐργασίαν, ἄλλως θὰ ἦταν καλὸν, νὰ ἐξαλειφθῇ ἀπ' αὐτῆς ἡ λέξις δημοτικὴ καὶ οὕτω νι: γνωρίζῃ τις, διτὶ τὸ ἀνοιγμα καὶ κλείσμα αὐτᾶς περιέκειται εἰς τὴν Βούλησιν τοῦ κατέχοντος τὸ τιμάριον τοῦτο.

—Λογιστής παρὰ τῷ περὶ ἡμῖν Ἐπιχρυσοδένειστηρίῳ διωρίσθη ὁ ἀξιότιμος καὶ ἄγαπητός; συμπολίτης ἡμῶν κ. Σπυρ. Καρβελλᾶς; τὸν ὄποιον καὶ θερμῶς; τυγχάνεισμεν.

— Πρὸ δὲ ὅλίγων τιμερῶν ἐν σικουρειακῷ κύκλῳ εὑρίσκονται: έπειτα τέλεσθησαν οἱ γάμοι: τοῦ Νικολάου Ἀγγελικοπούλου μετὰ τῆς ἑρασμίχας νέας Μαρίνης Μετσόνη.

— Ἐνεικάζεται ἡ παραπλεύρως τοῦ Συλλόγου «Λομβάρδος» ὅπου ἄλλοτε τὸ κελλίον τοῦ ἐφημερίου τοῦ «Αγίου Νικολάου τοῦ Μώλου, οἰκία, ἔγουστη, πλὴν τοῦ μεγειρίου, τέσσερα εὐέξα δωμάτια. Πληρεφερίαι παρὰ τῷ κ. Γεωρ. Ρ. Κυβετῶ.

— Φύλλα τῶν «Μουσῶν», πωλοῦνται ἐν τῷ ἡμερικῷ καταστήματι τοῦ κ. Γ. Ζώη, ἀντί λεπτῶν 25 ἔκαστον.

— Συγχινητικώτατον ἐτέλεσθι, τὴν 22 λῆξ. μηνὸς ἐν τῷ ναῷ τῶν Ἀγίων Πάντων ἀρχιερατικὸν μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπάυσεως τῆς ισαγγέλου ψυχῆς τοῦ πρὸ ἔτους ἀποβίωσαντος προσφύλοῦς καὶ ἐλησμονήτου νέου ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΡΩΜΑ, ἐν τῇ ἀπωλείᾳ τοῦ ὅποιου τόσαις χρησταὶ εἰπίδεις διεψεύσθησαν. Κενοτάφιον, περὶ τὸ δυτεῖον εἶχον κατατεθῆ πλειστοὶ ὡσοὶ πρόλιτελεῖς στέφανοι, εἴχε επιτηδίη ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ναοῦ, ὅστις εἴχε πληρωθῆ ὑπὸ ἀρχετοῦ κόσμου, ἐν ᾧ προεξῆγον ἡ ἐρίτιμος δέσποινα κ. Ἀσπασία Ρώμα, οἱ ἀξιότιμοι κ. κ. Γ. Ρώμας, Κ. Ἀργ. Λαμπερόδης, Λ. Ρώμας, Δ. Πλακῆς, τέως θουλευταὶ, ὁ δήμαρχος Ζακινθίων κ. Ἀν. Αούντζης, οἱ εὐγενεῖς ἀδελφοὶ Κομούτου καὶ πολλὰ ἄλλα ἐκλεκτὰ τῆς κοινωνίας τημῶν μέλη, ἀτινὰ ἀναυγγεῖται τελετῆσθαι τῶν ἀρετῶν τοῦ μεταχειρίσαντος, καὶ συμμερούμενα τοῦ πάνθους τῶν τελετῶν εἶχον προσέλθη ἵνα συμπροσευχηθῶσιν ὑπὲρ ἀναπάυσεως τῆς ἀγγελικῆς ψυχῆς τοῦ.

— 'Η κοινωνία ήμδων, καθώς καὶ ἔκειναι τῶν Πατέρων καὶ
Αἰγίου, ἀπό τινων ἡμερῶν θρηνοῦσι τὴν πρόσφατην ἀπώλειαν εὐ-
νός τῶν εὐγενεστέρων τύπων, διλέγουσ τῶν ὅποιων ἔχουσι νὰ
ἐπιδεῖξωσι, τοῦ ΑΓΓΕΛΟΥ Γ. ΜΠΑΜΠΑΚΟΥ, μὴ δυνηθέν-
τος ν' ἀντίσχῃ ἐπὶ πλέον εἰς ὑπόστηλον νόσου τὴν προσβολήν.
"Ο, τι καὶ ἂν εἴπῃ τις, δ.τ. καὶ ἂν γράψῃ περὶ τοῦ ἀειμνή-
στου ΑΓΓΕΛΟΥ ΜΠΑΜΠΑΚΟΥ εἰς σχετικῶς ὅληγα. Ο δι-
ος αὐτοῦ, βίος ἀνδρὸς ἐκ τοῦ μηδενὸς δημιουργήσαντος ἔχε-
τῷ τὴν ἐπίκηρον εκείνην θέσιν, τὴν ὅποιαν μόνον νοῦς θερ-
λουργὸς καὶ πόθες ἀκατάχορτος πρὸς ἐργα, δύνανται ν'
δημιουργήσωσιν, ἀποτελεῖ τὴν ὅλην εἰκόνα τοῦ ἀτυχοῦς ΑΓ-
ΓΕΛΟΥ, αἱ δὲ πολλαὶ αὐτοῦ ἀρεταὶ, ᾧν οὐκ ἔπιν ἀριθ-
μ.ς. ἀποτελοῦσι τὴν ἀκτινωτὴν ἔκεινην ἄλων, ἥτις περιβάλ-
λει τὴν εἰκόνα αὐτοῦ, πλακιστουμένην ὑφ' ὅλων ἔκεινων τῶν
μορφῶν, ἃς κατὰ τὸν βίον αὐτοῦ ἤγάπησε, ἐλάττως εὐη-
γέτησεν. Τοι επενδὺ τοῦ χώρου δὲν ἐπιτρέπει ἡμῖν νὰ ἐπεκ-
τεθῶμει ἐπὶ πλέον, καὶ τοι μεγάλως ἐπεθυμοῦμεν τοῦτο,
σκιαγραφοῦμεν τοις ὅληγων τὴν ἀγγελικὴν ψυχὴν καὶ τὴν εἰ-
γενῆ αὐτοῦ κχρόικην, διὰ τοῦτο συλλυπούμενοι ὀλοφύχως τοὺς
δικηκολούμενους ἀδελφούς, τάξ ἀξιοτίμους ἀδελφάς, καθὼς καὶ
πάντας τοὺς σικείους τοῦ μεταστάντος. εὔχομεθα ἵνα τὴν ἀγ-
γελικὴν τοῦ 'Αγγέλου ψυχὴν τύχῃ ἐν σύρανῳ τῆς μακαρίστης
ἔκεινης θέσεως, δι' ἣν ἐν τῇ γῇ τοσούτον εἰργάσθη.

— Μετὰ δὲ λιγοχρόνιον ἀσθένειαν ἔζεμέτρος; καὶ τὰς τὸ ζῆν χρονικὰς πολίτης καὶ μέλος ἐκλεκτῶν καὶ συ-
βαστὸν τῆς κοινωνίας ἡμῶν, ὁ Φράγκος Καψοκέφαλος. Τὸν
μεταχωτάντα μετ' ὄδυνης προέπεμψεν εἰς τὸν τάφον πᾶσαν
ἔισιτη κατανομήν μων, οὐκιστὸν δινοῦσα τὸν ἐπὶ πολ-
λαῖς ἀρεταῖς διακριθέντα κατὰ τὸν βίον αὐτοῦ συμπολίτην
ΑΙΓΑΙΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΝ ΒΑΣΙΛΕΑΝ ΤΟΥ ΑΙΓΑΙΟΥ ΛΑΖΑΡΟΥ ΑΝΤΟΦΟΥ
ΜΟΝΗΣ ΕΠΙΤΡΟΦΗ ΑΝΕΟΥΡΟΥ.

— ‘Η κηδείξ τού ἄρτι ζῷο’ ήμδιν μεταστάνγος φίλου και ποιητοῦ, αειμνήστου Διονυσίου Ι. Μάργκρη, ἐγένετο συγκινητικωτάτη και σεμνοπρεπής. Μεταξὺ τῶν στεφάνων διεκρίνετο και ὁ ἐκ δάζηνος τοῦ παρὸ ήμδιν «Συλλόγου τῶν Φίλο μαχῶν» οὗτινος ὁ ποιητανῶν ἀπετέλει μέλος. Συλλυπών